CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Femeia-i Esența vieții: apă, soare, cer senin,
Goethe-n Faust o numeşte chiar „Eternul feminin”.
Vis himeric, frumusețe, forță cosmică şi karmă,
Univers este FEMEIA! De vrea, ține Globu-n palmă.

(fotografie și versuri Alexandru Oprea)

martie 2019

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul I - Nr. 2 (6) 2019 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise revine în exclusivitate autorilor.

„Pentru a exista trebuie să fii văzut"

Managementul redacţional

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*
- CONSULTANT VALIDARE – *GEORGE ENE*
- CONSULTANT VALIDARE – *GHEORGHE MOHOR*
- COORDONATORI DE RUBRICI:
„LICEENII" *(Palatul Copiilor)* – *SIMONA MARINEAȚĂ*
„TINERE SPERANȚE" – *MARIUS IONESCU*
- RELAȚIA CU PRESA – *PUȘA CHIRIȚĂ*
- DIFUZARE – *PETRE GHILENCEA*

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.
wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

ORGOLIUL, PĂCAT SAU BINECUVÂNTARE? (I)

Sunt sigur că după ce ați citit acest titlu, imediat v-ați împărțit în două tabere ce susțin păreri diferite. Unii sunteți de părere că orgoliul este un păcat, alții că este o binecuvântare, pe principiul ,,Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!”sau „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită!”. Totuși, polarizarea aceasta nu reprezintă nicio problemă. Chiar este bine să se întâmple așa, deoarece numai din dezbateri constructive și analize – dueluri verbale ale minților scormonitoare – pertinente, se nasc ideile de valoare și concluziile corecte, cele care tind a revela adevărul despre... Încă o dată se recunoaște necesitatea supremă a înlocuirii luptei armate cu diplomația, dar nu cu cea care impune pacea (pax...), ci cu cea care propovăduiește și aduce pacea, ca fiind o stare general valabilă și necesară pentru omenire, o însușire care favorizează bunăstarea **tuturor** oamenilor. Trebuie, totuși, să amintim faptul că așa cum aceia pe care noi îi considerăm a fi teroriști, dar pentru cei din tabăra lor ei sunt cosiderați a fi martiri, tot așa unii oameni sunt convinși de faptul că a fi orgolios este o binecuvântare, iar alții cred că orgoliul trebuie considerat ca fiind un păcat. Bine, mai sunt și aceia care nu-și pot exprima, ori nu vor să-și exprime un punct de vedere strict personal, pentru a ajuta la creșterea procentajului uneia sau alteia dintre părți, sau nu-i interesează subiectul. Asta, poate, din necunoștință de cauză, din indiferență sau, poate, din orgoliu. Dar, chiar dacă sunt recunoscuți ca fiind o a treia categorie, acești subiecți nu împiedică cu nimic dezbaterea, analiza care trebuie făcută pe marginea temei respective, ba chiar ar putea să o încurajaze, să o potențeze doar prin faptul că ei există, aducând o anumită tentă de culoare, puțin exotism analitic și adăugând o picătură de inedit la monotonia de necontestat a unei astfel de analize. Trebuie, totuși, să aveți orgoliu, să rezistați tentației de a trece doar cu privirea peste titlu și a da pagina. De ce? Pentru că s-ar putea ca, citind acest eseu, să descoperiți lucruri care nu sunt noi, dar pe care nu le cunoșteați sau s-ar putea să vă descoperiți sau să vă regăsiți chiar pe dumneavoastră.

DEX-ul definește orgoliul ca fiind o părere foarte bună, uneori (deci nu totdeauna) exagerată și nejustificată, despre sine însuși, despre valoarea și importanța sa (a celui orgolios) socială, adăugând ca sinonime: îngâmfare, vanitate, suficiență, trufie. Vă rog să mă credeți că nu consider DEX-ul ca fiind cartea de căpătâi, Biblia explicării sensului etimologic al fiecărui cuvânt ce aparține limbii române. Nici pe departe! Are și acesta limitele sale sau interpretările sale, voit sau nevoit, eronate. Totuși, DEX-ul reprezintă unealta cea mai la îndemână și cea mai ușor de folosit. În cazul termenului analizat în acest eseu, DEX-ul nu face altceva decât să prezinte un amestec de invective și mai puțin laudatio, lăsând, cu diplomație (!?), pe fiecare utilizator să aleagă de care parte a „baricadei” dorește să se posteze. Pentru a putea să ajungem la o concluzie, haideți să încercăm o analiză a speței respective, dar cu condiția să fie o analiză bazată pe adevăruri recunoscute și pe onestitate, analiză care să nu declanșeze acțiunile de maximalizare (a face din țânțar, armăsar) ale unor orgolii deșarte, dar nici de minimizare a ceea ce au reprezentat sau reprezintă aceia care le-au avut sau le mai au încă.

Trebuie să recunoaștem cinstit, din capul locului, că un om (personaj) orgolios se bazează pe ,,ceva”. Tocmai acest ,,ceva” poate face diferența care conduce la una dintre concluzii, poate categorisi acel om ca fiind un.... Baza la care am făcut referire imprimă acelui om un anumit tip de gândire și comportament, caracteristici care diferă de la subiect la subiect, dar care au, în general, proprietăți asemănătoare: siguranță, superioritate, analiză pertinentă, decizii rapide, comunicare etc. – acolo unde acestea sunt pe plan pozitiv (unitate prin diversitate). Dacă nu are o bază în exprimarea orgoliului său, personajul respectiv poate fi calificat astfel: „Prostul dacă nu e și fudul, nu e prost destul!”. În funcție de cum exprimă și folosesc această

proprietate, adică orgoliul, oamenii pot fi categorisiți drept înțelepți sau nu. Dacă proprietatea respectivă este revelată și folosită numai așa cum, când, unde și atât cât este necesar, omul acela poate fi considerat un înțelept, iar orgoliul său este explicabil prin faptul că acesta se cunoaște foarte bine pe sine și poate avea curajul de a fi responsabil, de a lua decizii rapide, dar corecte, nu numai pentru sine, ci și pentru mulți alții. Este nevoie doar ca el să demonstreze acest lucru. Dacă va fi corect, rezultatul va vorbi de la sine. Dacă acel om nu va cere nimic în schimbul analizei și deciziei sale, el trebuie ascultat și urmat, pentru că este un om care contribuie, pro bono, la binele societății. Chiar dacă va cere ceva, el tot trebuie ascultat și urmat. Putem, oare, cuantifica ce fel de oameni (specificația nu este obligatorie, dar din mulțimea respectivă nu fac parte prea mulți indivizi – elemente ale mulțimii) reprezintă majoritatea celor care alcătuiesc această categorie? Sunt oameni culți, trecuți de prima tinerețe, cu multă experiență de viață, care au copii, oameni curajoși, cu preocupări certe în ceea ce privește răspândirea binelui printre semeni, fără vicii multe, buni la suflet, onești, deschiși la minte, căutători de dreptate și adevăr și, foarte important, nu prea bogați, dar nici prea săraci. De ce? Pentru că nici bogăția, nici sărăcia nu poate duce la realizări deosebite în plan mental, sufletesc sau la judecăți de adevărată valoare, din cauza frustrărilor sau a mentalității parvenitului, iar trecerea de la un pol la celălalt provoacă un dezechilibru major, seism biologic cu implicații de neimaginat în plan psihic și chiar biologic. Iată cum am ajuns să descoperim acel „ceva'' pe care se bazează un om orgolios. Acești oameni au ajuns la înțelepciunea de a nu mai accepta și a nu mai uza de compromisuri, ca de niște foloase necuvenite. Cel mai iportant element, cel care mi se pare definitoriu în această speță, este cel pe care îl propovăduiește și dogma creștină: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însu-ți!”. Problema este că această înțelepciune se dobândește numai printr-o muncă și chiar luptă titanică, luptă pe care trebuie să o porți, în primul rând, cu tine însuți. Acțiunea respectivă poate fi comparată, de multe ori, cu o luptă dusă pe viață și pe moarte, nu în plan material ci în plan spiritual. Iată motivul care poate face ca această luptă să fie mult mai greu de câștigat. Înțelepciunea nu o poți dobândi prin schimb, prin cumpărare, prin moștenire sau prin furt. Este o calitate pe care ți-o oferă divinitatea, dar numai dacă te-ai arătat vrednic de a o primi, păstra și răspândi printre semenii tăi (există o sumedenie de falși profeți!). De ce? Tocmai pentru că dacă încerci să o obții prin cu totul alte mijloace, pe lângă faptul că vei avea doar impresia că ai reușit (în realitate nu este deloc așa), vei dori să o arăți tuturor ca pe un bun personal (îngâmfare), fapt care va conduce, inevitabil la catalogarea ta, nu numai de către cei cu adevărat înțelepți, drept un parvenit, un impostor, trufaș, mediocru sau vanitos. Adică, nu vei reuși decât să te faci de râsul și ocara lumii. Da, este foarte adevărat că oamenii te pot asculta și urma și de frică, dar trebuie să fi convins de faptul că, până la urmă, adevărul vă ieși la suprafață, binele va învinge și istoria (sau urmașii tăi) te va judeca. Respectul se câștigă, nu se impune! Sunt cunoscute destule personaje care, de-a lungul timpului, au condus, de fapt s-au impus, cu ajutorul terorii. Îmi vin în minte, mai pregnant, personajele care au impus așa zisul comunism. O orânduire care, prin ideologia pe care o propovăduia și care avea, din start, marele păcat de a fi perfectă, era, deci, inabordabilă, intangibilă, utopică. Cum poți crede că poate avea succes o ideologie perfectă, ca fiind reprezentanta unei societăți umane (mulțimea), când elementele acestei mulțimi sunt reprezentate de ființe umane, ființe care sunt departe de a fi perfecte? Cum poți șterge noțiunea de proprietate personală (culmea, cu ajutorul conștiinței!), când încă de la naștere ai două elemente care fac parte din acest bagaj: abgarul și umbra. Și te mai apuci să o grefezi cu forța și pe alte grupuri populaționale, alte nații care sunt mulțimi ale căror elemente sunt la fel de imperfecte!? Adică, pe lângă faptul că vii cu o ideologie nouă, ideologie pe care trebuie să o implementezi cu orice preț, mai trebuie să și ștergi din memoria colectivă (atât cât se poate) tot ceea ce a fost anterior. O aberație a unei logici impure, un experiment cu final cunoscut, sau o direcție imprimată unor mulțimi de oameni (manipulare) doar pentru a satisface dorințele economice (lăcomia) ale unui grup restrâns de dominatori? Aș dori ca și această întrebare, dacă este posibil, să nu rămână retorică. Există, totuși, variante colaterale care au avut „succes”: biserica catolică – cucerirea de noi teritorii și nații cu Biblia în stânga și sabia în dreapta (creștinizarea-catolicizarea forțată, fenomen care s-a petrecut și în Transilvania). Însă și aceasta, biserica catolică, a început, chiar dacă destul de vag, să își recunoască păcatele făcute cu voie (cele fără de voie nu le cunoaște), dealungul istoriei.

Grav este faptul că, de multe ori, orgoliul poate genera în conștiința umană niște fenomene malefice, aberante, care sunt total disproporționate față de normal, fenomene care sunt extrm de dăunătoare persoanei respective și, pe cale de consecință, în funcție de influența pe care o exercită acestă persoană, sunt dăunătoare societății. Dăunătoare nu numai prin acțiunea directă a fenomenelor amintite, asupra populației, asupra oamenilor (elemente care alcătuiesc mulțimea), deoarece se crează precedente și modele de urmat în societatea respectivă, dar și prin prisma faptului că se consumă o cantitate enormă de energie, de resurse materiale și spirituale pentru a se îndeplini scopurile, dorințele, visurile, închipuirile generate de unele orgolii deșarte, volatile, efemere. Aceste fenomene sunt megalomania (cultul personalității), mitomania și lăcomia.

. **(va urma)**

George Ene

CENTAURUL NU ȘI-A ISPRĂVIT SĂRITURA

De ani, mă urzesc îndoieli.
Mă prind în război amintiri.
De unde-aș fi,
M-ajunge dogoarea aceleiași vetre...
Un centaur rănit, mă poartă după el
Cu zâmbet plăpând.
L-am tocmit să-mi alunge himera.
– Omule, cred că nu e scăpare
Decât într-o iubire mai mare –
Mă-ntâmpină, protector, Duhul Înțelepciunii.
Făptura de aer, după care alergi,
Se plictisește regește
La o cafea fierbinte
Cu așteptarea care te minte.
Peste, te trece doar blândul centaur!
Dincolo, când ajungi,
Ai ochi roșii și coarne de taur:
Ești minotaur!
Nu-ți amăgi himera cu gânduri deșarte!
Scrie-i mai bine o carte cu rune,
S-o mire, chiar de n-ar înțelege ce-ai spune!
Zi-i, că nu mai ești împărat;
Că până și umbra ta te-a trădat.
De fel, e o poezie zurlie;
Joacă în ochii oricui și peste hârtie!
Cap de leu, trunchi de iadă, coadă de șarpe –
Dansează frenetic pe note aprinse sub harpe.
Focul inimii te face scrum și te-nvie;
E frumoasă, numai că-ți place ție.
Iubește-o ca pe-o făptură aleasă;
N-o face mireasă!
De-o alungi, devine un monstru,
Stafie ce-ți bântuie mintea și rostul...
Înainte să plece,
Duhul mi-a fluturat o concluzie rece:
– Himera așterne cui vrea vise frumoase
Și covor zburător;
Nicio stafie n-a adus bucurie;
De ea nimănui nu-i e dor!

*
*   *

Între coperți îmi stăruie încă himera.
Centaurul nu și-a isprăvit săritura,
Oricât de-apăsată – bătaia și uitătura.
Să fi fost lovit în privire cu vreo rătăcire?!
Duhul meu suferă clar de scepticie:
Nu crede nimic, sub motiv că nu știe,
Chiar dacă află ceva dinainte să fie.
– Poftim, prietene, de mai hărțuiește himera!
Te-ar toca mitologii, poeții și avocatul,
Moraliștii ți-ar frige ficatul!
De-aceea las în pace himera
Să-și cutreire liberă era,
Iar centaurul să-și culeagă, din altă bătaie, laurul.

ABIA DACĂ ȘTIU SĂ MAI FIU

Când mă-ntorc la izvor,
Amintirile toate mă dor.
Sub cer alb-plumburiu
Abia dacă știu să mai fiu...
Cântece răzbătând dinspre câmp
Au ecou și miros de pământ.
Pe uliți – case cu storuri trase
Odihnesc umbrele vieții rămase.
Curți năpădite de troscot și rostopască,
Copii care uită să se mai nască...
Pe bătrâni îi topesc fricile;
Noaptea le-o torc, indiferente, pisicile.
Sfânta lor tinerețe
Bâțâie-n pustiu două bețe.
Pe oricine îl calcă,
Drumul de sub picioare îl doare.
Înapoi – poduri de mult prăbușite.
Înainte, n-apucă sfârșite.
Suflete, încă mă-ntorc la izvor,
Să-mi adăp așteptările de care mi-e dor.

GRIFONI PE COMOARĂ

N-apuc să fac vreo mișcare,
Nici măcar să simt că mă doare.
Mâhnirea cade grămadă pe mine;
Umbra ei mă supune.
Privesc încurcat după umăr.
Puterile-mi sunt lipsă la număr:

Lumina, voința, uimirea...
Dedesubt – o cursă ascunsă sub zâmbet;
Pe dos, fiecare gând se strecoară în altul
Din ce în ce mai duios...
Acru, eul perorează prostește,
Că rămân totdeauna fidele
Doar amintirile rele.
În cuget – cuțite-ascuțite
Calcă pe vârfuri nostalgii ațipite
Într-un câmp minat de ispite...
Mă tem că nu reușesc
să-mi deschid brațele și sufletu-ntreg,
Să te cuprind, să te-nțeleg...
Grifonii țin strașnic de orice comoară,
Raiul nostru de dinăuntru,
De dinafară.

Timpul așează cerc după cerc

Sub rafale de nedefinită tristețe –
Fulgere șterse cu depărtări...
Secunde-ndelungi,
Hărțuite de-amintiri și-ndoieli...
Timpul așează cerc după cerc
În miez de floare
Și-n jurul ochilor tăi;
În inima pomului, pietrei,
Pe fruntea sfântului mucenic,
Peste vecinul degetului mic,
Chiar și deasupra bobului de nisip,
Prizonier al clepsidrei...
Cercul mare ne strînge
Cu unda lumii astrale
Și nimic nu ne doare.
Cel strâmt ne leagă duios de pământ
Amintiri trecătoare.
Din cerc lin, acvilin,
Săgeata cade ca din senin...
Pe sub cearcăne de ametist,
O penumbra cu aerul trist,
Voce albă tremurătoare,
Împarte uitare.

IUBITA LUMII

Pupăza-și cântă-n gura mare iubirea
Tot repetând același cuvânt.
O fi destul? O fi mult?!
Cuc fiind, am descusut-o pe-o creangă de nuc,
La o supă de vorbe:
- Ce tâlc pui, surioară,
În focul pe care-l ațâți?
Câte farmece? Cât vino-ncoa?
Câte dorinți?
Moțata mi-a răspuns la toate,
Parcă citind dintr-o carte:
- Cuvântul meu e o limbă întreagă!
Depinde de ce vreau, cum respir,
De cine întreabă
Și de urechea care-l ascultă...
Ce sens nu-l încape, nu-i sfânt!
De-aceea mi-ajunge doar un cuvânt.
Oare, merită cineva și mai mult?
Merită cineva mai puțin?
Nu-i ajunge cuiva cât să-ndure?
Nu-i destul cât să spere?
Știu că înainte și după –
E o altă iubire.
O fi cum scriu poeții de demult,
Că fără dragoste
Iubirea n-are fruct?
Îmi spui că fac păcate
Spurcând pe apucate, și leneși și creduli.
E treaba mea pupatul!
Auzul – treaba lor!
Frivolă, nefrivolă, iubirea-i monopol;
Sub el eu am chemarea și ținta.
Tu, cuce, n-ai nimic!
Cât timp îmi țin cuvântul,
Eu sunt iubita lumii, Moțata-Pupăzata.

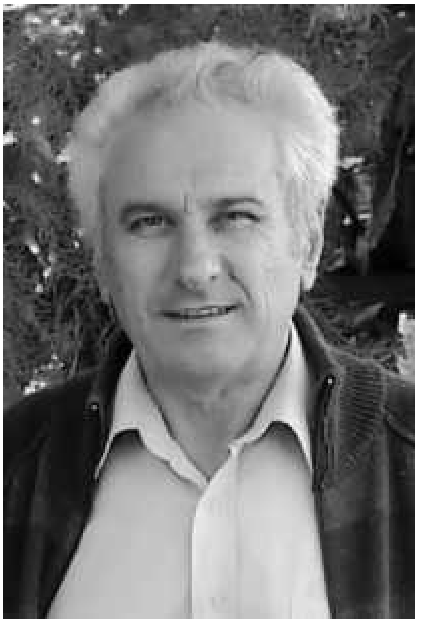
TAPISERIE CU FABULE

Suficientul ține singur malul mării:
– Mi-ajunge ceața și-n pragul turbării!
Avarul n-are decât un regret diavolesc:
– M-apasă bogățiile care-mi lipsesc!
Milosul își duce-n brațe scaunul, aproape solemn:
– Cât de greu să ai picioare de lemn!
Tânărul cară flori cu carul:
– Câte iubite poate avea grădinarul?!
Măgarul îl înfurie rău pe stăpân:
– Oricât m-ai bate, nu mă supun!
Racul se crede bun rugbist în război:
– Când atac, dau mereu înapoi!
Crocodilul își poartă puii-ntre dinți:
– Câtă delicatețe trebui să simți!
Odraslele țestoasei află singure marea:
– La ce bun părinții?! – e întrebarea.
Doar oșteanului nu i se iartă trădarea:
– E înjugat în iubire cu țara!
Moralistul pune-aici punct privirii:
– Fiecare-i egal în Dreptul Firii,
Cât de departe-i pe drumul desăvârșirii!

*
*   *

Din vechime, Rumi seamănă încă uimire:
Unit făr-de-nceputu-i cu ce nu va sfârși,
Nu-i minte să priceapă, oricât s-ar strădui!
Oceanul meu de suflet, străluminat de soare,
Încinge necuprinsuri cu floare după floare.

Nicolae Braniște

Iustin Pârvu

Mânca-v-ar raiul, nu mai este,
S-a dus și el să vadă raiul,
Sfântul cu chipul de poveste,
De Sus, ne urmărește traiul.

Semne ne dă că este viu,
Și umblă printre noi, aievea,
Căldură emană din sicriu,
Topind pe lespede, zăpada.

Alături îl simțim cu răsuflarea,
Și-n rugăciunea lui Iustin,
Duhovnic, ne-aține cărarea,
Cuvânt i-am ascultat, ca pelerin.

La Petru Vodă, casa nu-i goală,
În prag, ne-așteaptă chipul tău,
Ne-ntâmpini la aceeași scară,
Pe care-ai călcat-o mereu.

Ne spui, să ne iubim neamul,
Domnului sfânt, să ne rugăm,
Mânca-v-ar raiul, să fie imnul,
Părinte, ești alături, te simțim.

Mărțișoare

Se simte-n aer, un parfum,
Miros de primăvară,
Afrodisiac împrăștiat pe drum,
De Martie, sosit iară.

Întruchipat în mărțișoare,
Dă străluciri la rochii,
Aduce vreme de serbare,
Vestind plecarea Dochii.

Din hibernare iese natura,
Ramuri umflă mugurașii,
Se descleștează și gura,
Afară, zburdă fluturașii.

Văzduhul respiră soare,
La braț, cu o femeie,
Între fulgi târzii de ninsoare,
Pași lasă pe câte-o alee.

Parfum nedeslușit de flori,
Ademenește rândunici să zboare,
Pe suflet așezând fiori,
Primăvăratice, mărțișoare.

Viață prinde și suflet urgisit,
După atâtea zile de așteptare,
Pleacă acum, la drum grăbit,
În atmosferă, amăgitoare.

Divide et impera!

Divide et impera!
Ne-a împărțit țara,
Glia strămoșilor daci,
Neam de viteji traci.

Flacăra iubirii eterne,
Și-acum arde-n lanterne,
Pâlpâind speranța,
Pe Nistru, unde-i granița.

Martori ne sunt graiul,
Căciula, catrința, traiul,
Cruci peste morminte,
Credința, în cele sfinte.

Suferința ne e aceeași,
Și lacrimi scurse-n iureș,
Doar Prutul desparte,
Dorul, ceva mai aparte.

Același tricolor iubim,
Țara pe care o slujim,
Românii vor mângâiere,
StrăBunii au lăsat putere.

O tempora!

O tempora!, mai stai,
Nu te grăbi, atâta,
Zile, mai lungi să dai,
Să trecem suta.

Nu fi nerăbdător,
Mai stai la o cafea,
Bine-i în pridvor,
Să sorbi dimineața.

Gândește și la noi,
În clepsidră când torni,
Zile, ce nu vin înapoi,
Doar, tu le adormi.

O tempora!, mai stai,
Mai prelungește visul,
Nopți lungi să ne dai,
În ele-s paradisul!

Pe unde te duci,
Întârzie-ți pașii,
Agață-te și de uluci,
Să ne știe urmașii.

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

APRECIERI:

POEMA 'NALTEI DOMNIŞOARE

,,O poezie elegiacă, vag erotică, discret sentimentală, grupată în jurul ideii de trecere şi petrecere într-un univers construit din suavităţile, inefabilele lumii...''

Eugen Simion, Președinte al Academiei Romane (2002)

MEMBRĂ A U.S.R.

Poema 'naltei domnișoare

Ziua începe cu o ploaie ușoară
ca pentru fragi,
cu pălăria de foc
pe care o port,
cu aerul subțire
al degetelor mele înalte,
cu frasinul acela din gândul tău…

Aromatul lemn

Aromatul și uscatul lemn
al legănului meu
fusese al unei corabii
rămase la mal pentru totdeauna.
În locul acela, nisipul,
Trecut dintr-o palmă într-alta,
Din când în când îmi amintește
de o corabie,
de lemnul uscat și aromat
al leagănului meu.

Copil al rădăcinilor

Copil al rădăcinilorde apă,
atunci când păsările tac,
pentu o clipă,
ating libertatea cu buzele
și respir cântecele de dragoste
venit e dinspre un fir de iarbă…

Alături de ierburi

Cineva îmi pune numele
alături de ierburi,
bătăile inimii
în apropierea
liniștitelor pâlcuri de plopi,
pentru ca iarna,
păsări ușoare din alte lumi,
să migreze prenumele meu,
spre bătăile inimii mele.

Autoportret

Sunt o fată
Căreia îi place
să adoarmă uneori
cu capul pe un vas mare de lut…
Simt prin somn
Cum fața, părul și trupul meu
se bucură
de găzduirea ochilor voștri…
Numai vasul mare de lut
nu-l vedeți.
Pe olar nici gând să vi-l amintiți,
nici gând…

Asemeni lui

Cineva,
asemeni unui nebun îndrăgostit,
începe ziua
și plouă cu de la sine putere,
topindu-se undeva
la liziera pădurii,
furișându-se
în lanurile cu ierburi înalte,
spre o nalbă
ce-l ascunde mereu.

Apa de pe muguri

Transparentă și odihnitoare,
apa de pe muguri
udă palmele crângului,

oglindește un cântec al arinilor
ce se revarsă precum un voal
spre locul din care
tocmai a plecat o pasăre.

Egretă, albă închipuire

Egretă, albă închipuire
a ploii târzii și continue,
îți odihnești capul sub aripă
visând la ierburile
ce va să vină,
la ierburile tinere
ținându-se sfios de mână…

Livada cu ceața se-ngână

S-a copt cimbrul pe dealuri.
E bun de cules cu gura
înainte de a săruta ierburile toate
și cerul.
Mă-ntorc cu privirea spre arbori
și pietre,
las în urmă drumul
spre ținutul cufloare de fân,
livada cu ceața se-ngână…

Printre ierburi

Era un gest obișnuit al lunii
să-și trimită
tristețea ca pe un gât de lebădă,
printre ierburi,
până la trestii
și mai ales până la tine,
tu, cel care lași uneori
o urmă incandescentă,
noaptea,
pentru ca pădurea
să poată merge pe ape.

Pari a fi corb înserat

Tu pari a fi
Corb înserat și pustiu
cu aerul nopții în vene
rătăcești pe ceruri,
zburând uneori
deasupra unor hărți ciudate…
Ce bucuros și ușor
este sângele tău,
ridicându-se peste câmpii,
jucând în flăcările
de pe comorile inimii
și apoi spălându-și cămășile nevăzute
în nunțile repezi ale izvoarelor!

Acopăr noaptea pământul

În somn,
acopăr noaptea întregul pământ,
port făclii ce ar putea pârjoli
grâul și cuvântul dininima lui,
rătăcitor ca dragostea,
înflorind un salcâm,
sunt un fluture-pelerin
cu o singură moarte.

Sunt femeia ce seamănă cu măcrișul

Sunt femeia ce seamănă
cu măcrișul,
înfloresc dimineața-n câmpie,
și sunt la fel de liniștită
ca o inimă înainte de somn,
o inimă preschimbată-n cocor,
pe o stampă…

Gutui albastru

Trăind adesea
cu frunzele alături,
am început să mă subțiez
și sufletul meu
să cuprindă cu blândețe
numele oricărei nervuri
ce așteaptă ziua
să înfloresc
sub privirea unui bărbat
îndrăgostit,
în preajma unui gutui albastru…

Îndrăgostit fiind

Duhul ierburilor,
venea învisul meu
și-mi spunea
cum să mi-l apropii,
încendiind zilele
și salvând doar o parte din mine
pentru a-l putea primi doar pe el
în așternutul de lebădă
în care mai adorm uneori.

167 de ani de la nașterea lui
I.L. Caragiale

Întâlnire cu Ecaterina CARAGIALE-LOGADI la Pitești

- Memorii afective -

Vasile Ghițescu

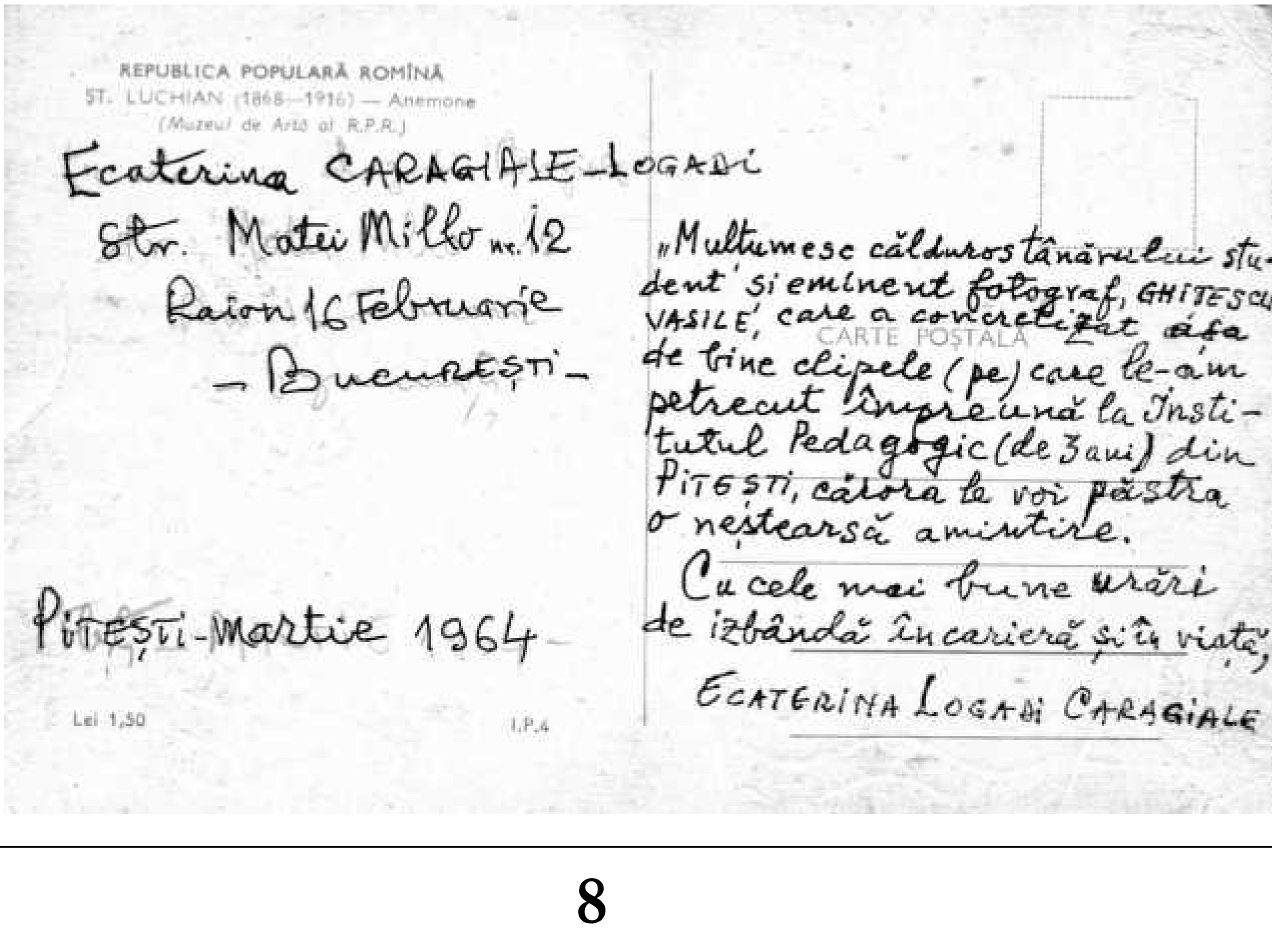
Cu 55 de ani în urmă, în primăvara lui 1964, pe la jumătatea lunii martie, la prima instituție de învățământ superior din Pitești (înființată în septembrie 1962, având trei facultăți: Filologie, Matematică, Științe Naturale), a avut loc o vizită cu totul ieșită din comun.

Vreme de câteva ore, în sala mare a intitutului din str. Gh. Doja, nr. 41, supranumită și Sala 1, studenții de la Facultatea de Filologie, câțiva și de la celelelate două facultăți, o parte din personalul administrativ, numeroși invitați din rândul cadrelor didactice din oraș, au avut în fața lor pe fiica marelui scriitor Ion Luca CARAGIALE, împreună cu soțul său, avocatul Logadi.

Oaspeții au fost întâmpinați de rectorul MARIN Z. MOCANU, conducătorul institutului, Iulian Matei - președintele Filialei Argeș a Societății de Istorie, acad. ȘERBAN CIOCULESCU - titularul cursului de Istoria literaturii române la anul I Filologie și de Augustin Z.N. Pop, titularul aceluiași curs la anul al II-lea Filologie. După cuvântările protocolare și cele referitoare la opera marelui scriitor, în final, invitata, doamna Ecaterina, a înfățișat aspecte inedite la acea vreme, din viața de familie și de scriitor a tatălui său.

Întâlnirea s-a transformat într-o călduroasă manifestare de dragoste și admirație față de personalitatea și opera lui I.L. Caragiale.

Din fericire, aveam la mine aparatul de fotografiat, fiind singurul participant la această întâlnire care a avut ideea de a face fotografii, pe care le-am prelucrat personal în laborator propriu. I-am expediat prin poștă doamnei Ecaterina Caragiale un plic cu fotografiile realizate, la adresa: str. Matei Millo nr. 12, raionul

REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ
ST. LUCHIAN (1868—1916) — Anemone
(Muzeul de Artă al R.P.R.)

Ecaterina CARAGIALE-LOGADI
Str. Matei Millo nr. 12
Raion 16 Februarie
— București —

Pitești - martie 1964

„Mulțumesc călduros tânărului student și eminent fotograf, GHIȚESCU VASILE, care a concretizat așa de bine clipele (pe) care le-am petrecut împreună la Institutul Pedagogic (de 3 ani) din PITEȘTI, cărora le voi păstra o neștearsă amintire.

Cu cele mai bune urări de izbândă în carieră și în viață,

ECATERINA LOGADI CARAGIALE

CARTE POȘTALĂ

Lei 1,50 I.P.4

16 Februarie, București. Gestul mi-a fost răsplătit, spre marea mea bucurie, cu o carte poștală color (o reproducere a tabloului „ANEMONE” de Ștefan Luchian, aflat la Muzeul de Artă al țării), pe care mâna fiicei marelui scriitor a așternut următoarele rânduri: „*Mulțumesc călduros tânărului student și eminent fotograf, Ghițescu Vasile, care a concretizat așa de bine clipele pe care le-am petrecut împreună la Institutul Pedagogic din Pitești, cărora le voi păstra o neștearsă amintire. Cu cele mai bune urări de izbândă în carieră și în viață, Ecaterina Caragiale*.”

Desigur, rândurile sunt mai mult decât măgulitoare, dar ele conțin și un sâmbure de adevăr.

Pozele s-au bucurat de succes, ele fiind solicitate de foarte mulți colegi, de profesori și de către alți participanți la eveniment. Profesorul Augustin Z.N. Pop le-a acordat o atenție deosebită, una dintre ele publicând-o în al său volum „**Din istoria culturii argeșene**”, pag. 76, editat de Comitetul regional pentru cultură și artă Argeș-Pitești, 1965, (publicarea fotografiei are o istorie a sa, cu totul aparte, care mi-a marcat existența...).

După 55 de ani de la memorabila întâlnire, voi reda, în esență, câteva din ideile și aspectele reținute de mine la acel eveniment, influențat puternic fiind și de expunerile la curs din anii studenției de către acad. Șerban Cioculescu, care i-a consacrat lui Caragiale 30 de ani de cercetare, lucru care a făcut să fie supranumit „omul-Caragiale”:

- inteligența lui Caragiale consta în intuirea oamenilor;
- scriitorul era un observator direct și un auditiv;
- omul era un demonic în vorbire, cu un debit nesecat, spre uimirea ascultătorilor. De exemplu, la bodegă putea sta 36 de ore, vorbind 34! El mai mult vorbea decât bea sau mânca. Fața lui se crispa în timpul vorbirii, însoțind explicațiile și cu gesturi actoricești. Avea o putere de vrajă asupra auditorilor;
- cu naivii se purta exagerat sentimentalicește;
- se adapta foarte repede și la mitocani;
- uneori îl apăsa singurătatea, dar nu era un melancolic, cum credea Alexandru Vlahuță;
- viața lui a fost un șir de contradicții. A încercat foarte multe meserii;
- cu copiii săi era sever, însă un părinte bun. Obișnuia să-i alinte cu diminutive: LUKI și TUȘKI;
- și-a făcut mulți dușmani, dar a avut și prieteni devotați;
- suferea și de gelozie.

Doamna Ecaterina a povestit, succint, un episod cu un palton al mamei sale, tăiat bucățele dintr-un asemenea motiv;

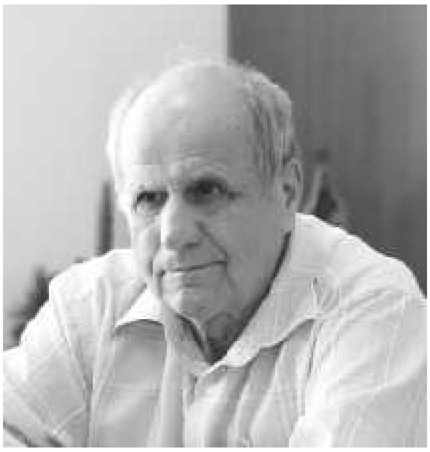
- omenescul său s-a degradat în superstiții, în ipohondrie și alte asemenea stări. Gândul m-a dus atunci, ca o ironie a sorții, la explicațiile oferite de personajul Leonida soției sale Efimița: „*Omul, bunioară de par egzamplu, dintr-un nu-știu-ce ori ceva, cum e nevricos, de curiozitate, intră la o idee; a intrat la o idee? Fandacsia e gata; ei! Și după aia, din fandacsie cade în ipohondrie. Pe urmă, firește, și nimic mișcă.”*
- I.L. Caragiale a fost și este socotit un scriitor popular, în sensul că s-a ajuns să fie cunoscute în popor operele sale. Toată lumea știe de mai bine de 135 de ani cine sunt Domnul Goe, Ionel, Mița Baston, Pristanda, coana Joițica, conul Leonida etc. etc.

Trebuie spus faptul că, la Berlin, I.L. Caragiale s-a bucurat de un prestigiu imens în fața românilor de acolo.

Paradoxul său: când a fost numit **satiric**, el a replicat; „*eu sunt un **sentimental***”, vrând să spună că **intuiește adâncimea vieții și a sentimentelor umane**.

Într-adevăr, Caragiale a demontat în bucăți mașinăria sufletului omenesc, pătrunzând adânc în el!

Gheorghe Mohor

Caragiale şi... pieptănătura stilistică

Amintindu-ne despre dragii noştri scriitori trecuţi în lumea umbrelor, „sânte firi vizionare, ce făceau valul să cânte, ce făceau steaua să zboare”, cum Eminescu îi slăvea cu generozitate în „Epigonii”, înseamnă că suntem un popor, care ţinem la valorile cultural-spirituale autohtone, în contextul în care, tendinţa globalizării se accentuează în detrimentul identităţii naţiunilor. Privind cu cât respect pentru limba română scriau clasicii literaturii, câtă energie din harul lor consumau spre a ne oferi „frumuseţi şi preţuri noi”, vorba lui Arghezi, încă avem de învăţat că nu trebuie să fim vulgari nici în scris, nici în vorbire, în virtutea dreptului la libera exprimare, iar includerea unor

neologisme şi expresii împrumutate din limbile cu circulaţie universală, în deosebi engleza şi franceza, să fie folosite ca o necesitate, nicidecum ca un răsfăţ lingvistic.

Pentru a ilustra cât farmec au amintirile în contextul acestor precizări, l-am ales, din trecutul de mărire al literaturii române,pe marele dramaturg I.L. Caragiale, bineînţeles, în amintirea contemporanilor, care s-au referit la perfecţiunea stilistică a „meşterului” Caragiale, admirându-i „meseria” de şlefuitor al expresiei literare, după următorul principiu: „Ideile nu trebuie învălmăşite într-un amalgam de cuvinte, ci să predomine într-o aglomerare de idei”.

Aflat-am astfel cu câtă răbdare autorul „Scrisorii pierdute” finaliza textul literar, căutând a-şi formula ideile cât mai concis,astfel încât şi personajele să fie oglindite în toată „splendoarea” lor. Fiul său vitreg, Mateiu I.Caragiale, afirma: „Mi s-a întâmplat adeseori să-i transcriu manuscriptele după primul concept. Le-am găsit totdeauna foarte citeţe, cu puţine ştersături. Când i le înapoiam transcrise de mine, începea o nouă muncă, migăloasă şi încordată: «pieptănătura stilului». Le copiam iar şi munca reîncepea. L-am văzut astfel prefăcând de patru ori «Calul dracului». Mărturisesc că adeseori schimbările nu aveau aproape nicio valoare şi că opera era tot atât de perfectă la început ca şi sub ultima formă.

I-am vorbit odată despre aceasta şi dânsul mi-a răspuns: «Bine, dar tu nu-nţelegi că, dacă azi las o mică greşeală, mâine publicul are drept să mă huiduiască şi eu trebuie să înghit?»”.

Al. Vlahuţă scria despre un Caragiale care „îşi drămuieşte vorba cu migală”, adăugând: „Dacă vrei să ai înainte-ţi figura dezolată a mucenicului dus la spânzurătoare, pune-l pe acest maestru al cuvântului să scrie două rânduri. Gândul că ceea ce leagă pe hârtie rămâne aşa pe vecii vecilor îl umple de o răspundere straşnică. De aceea şi scrie cu atâta artă. Când îl citeşti pe Caragiale, ai în adevăr sentimentul desăvârşitului”. Cu aceeaşi convingere, Vlahuţă, admirând şi tăria de caracter a autorului „Scrisorii pierdute”, mărturisea: „Caragiale este unul dintre puţinii oameni cu care aş vrea să mă întâlnesc şi pe lumea cealaltă. C-un asemenea tovarăş m-aş bizui să-nfrunt şi urâtul eternităţii”.

Ion Slavici : „Caragiale scria o pagină şi o copia curat cu slovă frumoasă, apoi şi-o citea. O strâmbătură, alta, iar alta; ici o vorbă nu i se părea aleasă adecvat cu gândul lui, colo alta era rău întrebuinţată ori greşit aşezată, un gând nu-i ieşea destul de-nvederat la iveală. Era în stare să copieze şi de zece ori şi abia apoi să ducă pagina la tipar”.

Caragiale se confesa tuturor prietenilor despre cum trudea pe frontul creaţiei literare: „Meseria mea e să caut expresia justă - îi spunea mai tânărului amic I.D. Gherea. Dau de o primă formulare, o primă aproximaţie care nu mă mulţumeşte, pe urmă de alta, până găsesc expresia justă. Ei, am băgat de seamă că acea expresie justă e totdeauna mai scurtă decât cea dinaintea ei. Prin urmare, stilul bun e totuna cu exprimarea cea mai scurtă, iar claritatea şi conciziunea, adevăratele calităţi ale stilului”.

Despre „amicul” său, dramaturgul I.L. Caragiale, celebrul epigramist Cincinat Pavelescu îşi amintea:

„M-am dus într-o seară să-l văd la berăria lui. Sosesc Coşbuc, Gorun, pianistul Dimitriu, profesorul Suchianu, Delavrancea şi alţii. Caragiale era într-o vervă drăcească. Pe atunci se începuse în «Adevărul literar» faimoasa polemică a «artei cu tendinţă» şi a «artei pentru artă» dintre criticii Constantin Dobrogeanu Gherea şi Titu Maiorescu. Spre marea admiraţie a lui Caragiale, am rimat miezul discuţiei cu învingătorul său argument: „Nu mă interesează în artă decât talentul, tendinţele sunt amănunte”

„Te miri cum este cu putinţă
Să-i vezi pe critici cum se ceartă
Când pentru arta cu tendinţă,
Când pentru arta pentru artă.
Şi-n vrajba lor înflăcărată
Să nu-i auzi niciun moment
Vorbind de arta-adevărată,
Adică arta... cu talent!”

Tot atunci, Cincinat a făcut dovada celei mai izbutite spontaneităţi, adresând câteva versuri unei foarte simpatice doamne aflate în dialog cu marele dramaturg, dar la rugămintea acesteia, versurile să fie „cu... tendinţă”.

„Doamnă, mi-e cu neputinţă
Să scriu versuri cu tendinţă.
Dar cum mă sileşti să-ţi fac,
Voi învinge-anevoinţa,
Însă numai... cu tendinţa
Să vă plac!”

Încrezător în talentul ireproşabil al amicului său, Caragiale i-a solicitat o epigramă, întrebându-l: „Eşti în stare să-mi faci o epigramă de şase versuri contra mea şi contra foiletoanelor mele din Universul? Dar cele trei versuri de la început să nu rimeze, versul întâi să fie rimat cu al patrulea, al doilea cu al şaselea şi al treilea cu al cincilea. Toate versurile să fie de nouă silabe, afară de cel din urmă, care să nu aibă decât patru silabe»”. Era de faţă şi Coşbuc.

Spre stupefacţia lui Caragiale şi indignarea poetului Coşbuc, care detesta epigramele, susţinând că acestea reprezintă „literatura civilizaţiilor bătrâne şi în decadenţă”, Cincinat s-a conformat condiţiilor impuse:

„Şi, fiindcă-mi place numai versul,
Arareori citesc jurnale.
Dar când nu vrea să-mi vie somnul,
Atuncea cumpăr «Universul»,
Fiindcă-ntr-însul scrie domnul Caragiale!”

Încrezător că amintirile, cu cât vin dintr-un trecut mai îndepărtat, cu atât au mai mult farmec.

ÎN CHIRIA TIMPULUI (II)

Aurel Hernest

(fragment)

– Auzi, bre, dar să mă iei cu matale, să nu mai faci ca anul trecut...

N-am primit răspuns imediat, ceea ce m-a făcut să cred că ori nu m-a auzit, ori își storcea creierii, căutând vorbe potrivite pentru a mă respinge. Și, cum se cufundase de ceva timp într-o muțenie de neînțeles, m-am simțit tot mai stânjenit. Uite cum mă trata: ca pe un străin! Pentru mine, omul lui de nădejde, din fiecare an, nu se deranja măcar să zică albă sau neagră, laie sau bălaie, da sau nu!

Așa că, am insistat altfel, pe un ton mai hotărât:

– Nea Boalcă! vezi, să mă iei, să nu mai faci ca anul trecut...!

Olarul s-a uitat chiorâș către mine, a dat să-mi zică ceva de mama dar, cum tanti Puia era prin apropiere și el încă mai avea nevoie de mine, și-a mușcat colțul mustății, mormăind neconvingător:

– Păi, n-am vorbit așa? Ești tovarășul meu... Hai, mai adu un braț de fân și pe urmă străchini...

Era clar că făcusem o greșeală, folosindu-mă de porecla pe care i-o știau toți cunoscuții – Boalcă – și că-l supărasem. Deși... n-ar fi trebuit, pentru că nici eu nu mă deranjam când el și alții mă strigau Guriță și nu Grigore... Ca și pe mine, cu numele de botez și din acte, Rică, era chemat poate doar de părinții, frații și verii lui. Uneori și de tanti Puia! Și, la fel, porecla i se trăgea de la o poveste,numai că a lui avealegătură cu meseria.

Atunci n-o știam, dar numelecu care era îndeobște chemat îi venea de la un vas ce se năștea pe roata olarului. După ce pământul era adus toamna în bătătura casei, degerat în miezul iernii, primăvara se frământa cu speranță și iubire, udat cu sudoare și prefăcut în lut cuminte. Ajuns bulgări rotunzi se lăsa în voia mâinilor pricepute care înălțau din el vase mari sau mici: urcioare, străchini și felurite oale, dintre care cea mai vândută era, după cum aveam să aflu în următoarele zile, boalca – o oală de mărime potrivită.

... Cum nici ultimele vorbe ale lui meșterului nu mă liniștiseră, am hotărât să fiu atent și să nu scap ocazia de a-l însoți neapărat pe Vlașca. Mai mult decât orice, îmi doream să trec degrabă hotarul acelui tărâm care asigura consătenilor mei, olarii, dacă nu bunăstare, cel puțin traiul zilnic și să văd cu ochii mei dacă, dincolo de orașul cel mare, era o țară cu adevărat bogată. „În Vlașca, povesteau, e pământ mult, se face porumb și grâu mai mult, au păsări traiul zilnic și să văd cu ochii mei dacă,dincolo de orașul cel mare, era o țară cu adevărat bogată. „În Vlașca, povesteau, e pământ mult, se face porumb și grâu mai mult, au păsări și porci și oi și vaci mai multe... Dar e și mai multă sărăcie... (asta n-o pricepeam!?)”. „Apa nu prea e bună, e cam sălcie, dar de sete nu mori, pentru că din septembrie până în iulie, anul următor, poți să bei vin în loc de apă... cu găleata poți să bei... și vinul e altfel, e ca uleiul de gros... ”. „Oamenii sunt primitori, nu ca pe la noi, unde poți să mori și nu te bagă în casă. Nu există...!! Dacă te-a chemat în curte cu căruța, nu te lasă să dormi afară. Îți dă o odaie, măcar un pat, dar și o masă, seara, pentru care nu-ți cer decât să spui bogdaproste.” „Au un respect mare pentru morți, ziceau alții, și din respectul lor trăim și noi, olarii, căci la ei, la înmormântări, plus câteva sărbători la care-i pomenesc, țin cu sfințenie datina: împart mâncare gătită în vase făcute de noi. Iar cele folosite la prepararea mâncării de dulce sunt sparte la începerea posturilor mari pentru nu-și spurca trupul cu urme de mâncăruri grase.” „Vara, la câmp, apa e purtată doar în urcioarele făcute de noi; stă mai rece, iar cea pusă într-unul nefolosit sfârâie un timp de zici că ai pus sifon.”

Din călătoria făcută în țara Vlașcii împreună cu părinții lor, cei tineri se întorceau, ca din armată: aproape adulți; timp de câteva săptămâni rostuiseră totul: cai, căruță, calabalâcuri, marfa șiuneori prepararea hranei, învățând din mers cum se face ciorba la pirostrii, în ceaun, mămăliga...Tot ei se ocupau de vânzarea oalelor tocmind prețul. Deprindeau respectul pentru tovărășie, înțelegând că în doi sau în trei, erau mai în siguranță prin nesfârșita Vlașcă. Între ei se mai aflau și dugoși care umblau purtându-și singuri de grijă, riscându-și marfa, atelajul și animalele...

În ce mă privește, știam destui copii, chiar fete, care făcuseră cel puțin o *chirie* în țara Vlașcii, despre care, zile întregi după aceea, povesteau cât de frumos fusese, ce văzuseră, ce bună fusese mâncarea gătită de tata sau un „nene-mare”, ce bine dormiseră în fânul

cailor, legănați de căruța borțoasă cu atâtea oale și străchini.

Astea fiind auzite și știute de mine, plus că mi-o zisese și pe cea cu pupatul fetelor din Vlașca și despre care nu mă îndoiam că așa va fi, aveam toate motivele să-l forțez pe nenea Boalcă să nu mai păcătuiască mințind un copil.

*

* *

După ce tanti Puia ne-a pus masa de prânz, îmi cam picau ochii de somn. Soarele ardea ca în mijloc de vară, deși mai erau câteva săptămâni până ce următorul anotimp urma să înceapă. Eu, cu ochii pleoștiți, m-am tras sub streașina mare a fânarului, mestecând alene un pai cules de pe jos. M-am așezat pe una din treptele scării ce ducea în locul unde aromele ierburilor proaspăt cosite se întreceau în tării, de parcă nenea Boalcă își urcase livada acolo. Ce m-aș mai fi îngropat în fânul înghesuit până sub acoperiș! Ce somn aș mai fi tras! Mi-era rușine să fac asta la el acasă, dar m-am gândit că și fânarul meu e la fel de ispititor pentru odihna picioarelor obosite. Și, când tocmai îmi făceam curaj să-i cer voie olarului să mă duc până acasă pentru un oarecare motiv, nenea Boalcă a trecut pe lângă mine și m-a atins părintește pe creștet, zicându-mi:

– Hai, Guriță, tată, că mai avem puțin și terminăm. Știu că ai obosit, dar te odihnești la noapte. Lași fetele și te culci! a mai adăugat, glumind.

Și tot cu vorbe – întrebări mai mult din partea lui și răspunsuri de-ale mele –, despre câte și mai câte, am ajuns să isprăvim de încărcat oalele, străchinile, cănile și urcioarele. Era la vremea când soarele înroșit de propria căldură se lăsa lin, într-o rână, către dunga orizontului, ascultând foșnetul pădurii pornit de primele adieri răcoroase de vânt.

....

– Unde dracu' umbli, fă? a luat-o la rost nenea Boalcă pe nevastă-sa. Arde cămașa pe mine și tu umbli creanga!...

Tanti Puia venea alene dinspre drum, legănându-și șoldurile mari ca ale vacii noastre. Și-a aruncat o privire către țarcul plin cu ghemotoace galbene, neliniștite, care piuiau înspre cloșca lor, apoi a dat să intre în casă.

- Ș-acu' ce faci, te bagi la hodină? s-a oțărât din nou olarul, după care și-a deșertat din vârful căruței toate înjurăturile pe care le cunoștea. La un moment a vrut să mai zică niște cuvinte urâte dar s-a oprit la timp, dându-și seama că sunt și eu în curtea lor.

– Ce vrei mă? i-a întrerupt șirul, tanti Puia. Ce îți lipsește? Oalele sunt toate încondeiate, mâncarea pentru drum e pregătită, hainele sunt colea, curate... Toate așteaptă să terminați. Și... de restul nu te interesează! Deși ar cam trebui... la cât timp stai acasă!...Uite, vaca trebuia dată la apă, la puișori aruncată o mână de mâncare și pusă apă... că tu nu știi decât Vlașca și iar Vlașca... Biciul pe cai și proasta de Puia rămâne cu toate pe cap. Peste câteva săptămâni vine boierul – adică domnu' Boalcă –, obosit, doarme o zi și-o noapte, apoi își pune sluga la treabă: hai să ardem oalele, hai să le scoatem, hai să mâncăm... Ce mâncăm?! Cartofi, fasole? Nuu!!! Taie un pui, să-l facem pe jar, dă-mi brânză, lapte, ouă, să am de mâncare pe drum...! Păi, bărbate, toate astea se fac așa, uitându-te la ele câteva zile, cât timp stai tu pe-acasă?!

Nenea Boalcă a privit turbat înspre ea și a trântit de pământ oala pe care o avea în mână, făcând-o cioburi. Imediat a sărit de unde era, înșfăcând biciușca din colțul căruței. N-a mai zis altceva, ci i-a repezit câteva lovituri, până ce, Puia, dezmeticindu-se, s-a ascuns în casă. A început să-l blesteme printre lacrimi, aruncându-i vorbe rele, dintre careasta cu: „...veni-ți-ar numele!" mi-a rămas ascunsă într-un colț al minții până ieri, când am aflat vestea...

Părându-i parcă rău de oala spartă, dar și de loviturile de bici, nenea Boalcă s-a urcat în căruță, ținându-și bărbia în piept și mi-a cerut:

– Mai adu un braț de fân!

Și, în timp ce îndesa prin locurile unde nu era destul, a zis mai mult pentru sine, dar cu voce tare, cât să aud bine:

– Mă, toate muierile au o coastă de drac, dar unele au câte două!

Curând tanti Puia și-a sfârșit blestemele, dar de tăcut tot n-a tăcut; din ușa odăii striga, repetând ce o nemulțumea. Norocul ei, se pare, că era fâșâitul paielor frământate de mâna olarului care se amesteca cu vorbele grele ieșite din fierea ce îi întunecase judecata. Boalcă nu scotea niciun cuvânt.Totuși, a tresărit când, nevastă-sa, agitată de propriul curaj, a ieșit pe sala casei și i-a strigat:

– Ești nervos?! Păi te cred! Trebuie să ajungi repede la țiganca ta... Te-așteaptă cu banii și carnea din oală!

M-am uitat întrebător înspre bărbat, iar el s-a oprit din treabă; a zvârlit la întâmplare mănunchiul de fân și, mușcându-și colțul mustății, a luat din nou biciușca, hotărât să răspundă în felul lui pentru ce-i fusese dat să audă.

„Să vezi acuma război!" mi-am zis, văzând-o pe tanti Puia cum se proțăpise hotărâtă să-l înfrunte, cu mâinile goale, înfipte în șolduri.

Nu știu ce-o fi gândit nenea Boalcă: ori că nevastă-sa avea dreptate și nu putea s-o contrazică, ori că era mai bine să n-o bage în seamă și să-și termine aranjatul căruței. Pe urmă, să pună biciușca pe cai, scăpând pentru câteva săptămâni de gura ei, de rușineafață de mine și de gura satului.

A renunțat să-i „mângâie"iar coastele de drac, întorcându-i spatele și făcându-și de lucru pe lângă căruță. Bineînțeles, Puia a căpătat curaj și ne-a vârât în urechi, cu voce tare, o poveste de dragoste care, chipurile, se petrecea de vreo câțiva ani între nenea Boalcă și o *iubită* – așa-i zicea ea unei femei de pe Vlașca. Din câte am înțeles, nu iubirea lor ar fi

deranjat-o cel mai tare, ci faptul că aceea era o țigancă, vrăjitoare.

„Știu tot, mă! Tot știu! Am pus spioni pe urmele tale!”, a ținut să încheie Puia șirul nemulțumirilor,cu atât mult cucâtmuțenia bărbatului o agita mai tare.

Eu stam liniștit cu ultimele paie în brațe și parcă aș fi vrut să o zbughesc spre casă. Însă, tocmai când îmi scuturam cămașa, l-am auzit clar pe nenea Boalcă zicând, mai mult pentru sine, dar destul de tare cât să audă nevastă-sa: „Ei, Puie, dragă, cred că trebuie să scot *împăciuitorul* la înaintare, că văd că nu se mai poate cu tine altcumva!”.

Cuvintele lui m-au făcut curios să aflu despre ce e vorba și am hotărât să mai rămân.

Fapt e, că după câteva clipe, gura i-a tăcut, și-a pus brațele pe lângă șoldurile late și s-a agățat de treburile de seară ale gospodăriei. Am urmărit-o permanent și m-am mirat ce liniștită era. Se răcorise certându-l pe olar ori poate promisiunea cu *împăciuitorul* făcuse minunea?! La un moment dat s-a urcat pe sala casei și a început să răvășească lucrurile trântite de Boalcă la revenirea din ultima chirie: pături, perne, haine groase, sarica, de parcă ar fi vrut să le aerisească acum, cu câteva ore înainte de plecare. Cred că și zicea ceva...

„După ce am spălat vasele, m-am furișat pe lângă ei și am ieșit din curte. Trebuia să fac ceva pentru a strica iubirea cu care se procopsise al meu. Nu era vorba că s-ar fi purtat urât cu mine, că nu era așa; era doar indiferent, mă cam neglija, chiar iarna când stătea mai mult pe lângă casă. Știu că și-a dorit să aibă copii de la mine, dar se pare că acea căzătură pe gheață m-a lăsat stearpă. La început părea că înțelesese faptul că vom îmbătrâni în doi. După un timp a zis că ar fi bine să înfiem un copil și chiar vorbisem cu soru-mea să-l convingă pe cumnatu-meu să ni-l dea pe Victor. După un timp, însă, amândoi s-au răzgândit... Odată, în glumă sau poate în serios, a zis că o să-mi aducă el unul, de pe Vlașca. Am râs, pentru că nu-mi puteam închipui cum poți să pui în căruță un copil, pe care să-l descarci în bătătură, cum ai descărca un sac cu boabe, o oaie sau un miel – pentru că toamna mai aducea și așa ceva?! Dar Boalcă al meu își pusese în cap să facă ce-i ieșise pe gură! Așa că, de vreo doi ani, vine cu bani din ce în ce mai puțini, face pe dracu-n patru să plece cât mai des pe Vlașca și, cum spuneam, mă neglijează ca femeie. Am întrebat în stânga și-n dreapta și, cum nu există pe lume om fără dușmani, am dat de capătul răspunsului. Alde Găuroi, pe care Boalcă nu-l scotea din <<...neterezule!>>, i-a spus nevesti-sii, asta, alteia, și așa mi-a venit vestea la banca din fața casei: <<Al tău, e încurcat cu una, pe-acolo, pe unde vinde oale. Dar..., cică ar cam *gâgancă* !>>Aoleu! A picat cerul pe mine! <<Țigancă, zici?>>.

Mi-am frământat mintea zile întregi cum să desfac așa, de la depărtare, iubirea din care el urmărea să se aleagă cu un copil. La început l-am pricopsit cu mai multă atenție când venea pe acasă, numai că nu-i mai plăcea de mine pentru că mă îngrășasem. Țiganca, din câte am aflat mai târziu, era tânără, era știută ca un cal breaz în sat pentru că făcea dragoste cu aproape oricine îi punea banul pe masă și-i aducea vreun cadou. Mai mult, avea darul de a umbla cu necuratul în mințile oamenilor și, pe care-l vrea mai mult timp, știa cu ce farmece să-l supună.

Astea toate mi le spusese Leana, prietena din copilărie care, la rugămintea mea, se împrietenise cu nevasta lui Găuroi și-mi aducea vești despre țigancă. Când eu mi-am frământat disperarea în pumni, tot ea m-a sfătuit: <<Cred că farmecele pot fi stinse doar cu farmece. Du-te la Gheoroaia noastră, spune-i cazul, dă-i ce trebuie și așteaptă cu încredere rezultatul!>>.

M-au trecut fiori pe șira spinării la gândul că trebuia să părăsesc rugăciunile însoțite de lumânări aprinse la icoana Maicii Domnului, în biserica noastră și la cele dimprejur, și să apelez la necuratul din slujba Gheoroaiei. Sfatul prietenei mele părea cu înțeles: <<Poate e mai tare în farmece decât țiganca și așa îl scapi pe Boalcă de sub puterile ei.>> O transpirație rece m-a trecut și când am intrat în curtea Gheoroaiei, dar după vreo câteva vizite m-am obișnuit cu casa și cu ceea ce făcea ea în camera cu lumină puțină unde stătea de vorbă cu mine...

Ultima dată îmi ceruse să-i duc o sticlă de ulei să-l sfințească – eram mirată cum, una-două, vrăjitoarea din sat, vorbea de cele sfinte – cu care să-i ung bărbatului meu lucrurile ce urma să le folosească pe Vlașca; iar restul să i-l pun în mâncarea răcită. M-a învățat și câteva cuvinte cu care să însoțesc lucrarea, reamintindu-mi să închei totul în credință și cu ... <<Doamne ajută!>>.

Fiindcă mă chemase azi să-mi iau farmecele proaspete, i-am lăsat pe cei doi să-și facă treaba și m-am repezit la casa Gheoroaiei. M-a primit în salonașul îmbrăcat în catifea purpurie, sevindu-mi o cafea. „E posibil ca Boalcă să fie fermecat de una care face magie ca și mine. Am simțit asta din descântecul untelemnului. Ea e mai mult cu magia neagră; eu mai mult cu dezlegări și împăcări, cu câștiguri, adică magie albă. Că e țigancă sau nu, pot afla, dar nu e treaba mea. Dacă oamenii spun că e, atunci înseamnă că e!”.

Adrian Mitroi

Mărțişor pentru tine

E martie şi-i primăvară,
E anotimpul firii tale;
Ghiocei cu albe petale
Au răsarit în dumbrăvioară.

Au scos capul de sub zăpadă
Când norul a scăpat o rază,
Lumina caldă îi veghează,
Căci soarele vrea să îi vadă.

Timizi, cu delicat parfum,
Ei ne arată cum, încet,
Lumea renaşte-n viu balet
Ce-alungă iarna-n nori de fum.

Au înflorit tot pentru tine,
Vestind continuu, peste ani,
Că sunt ai primăverii fani
Ce poartă frumuseţi divine.

În primăvara vieţii tale
E martie, luna iubirii,
A bucuriei, fericirii
Şi-a viselor dintre petale.

Îţi sărut alba, blânda fire,
Roşii buze, ochi de smarald,
Genele lungi, obrazul cald,
Clipe plăcute-n amintire.

Îţi sărut pielea-catifea
Şi părul galben, mătasos,
Zâmbet şăgalnic, glas duios,
Şi-ţi spun „Te iubesc, draga mea!”.

Ochii tăi

În ochii tăi, dacă privesc,
Nu găsesc urmă de păcat,
Ci al dragostei semn curat;
Un sentiment profund, firesc.

În ochii tăi, dacă privesc,
Mă văd ca-n magică oglindă;
Privirea lor va să depindă
De starea-n care mă găsesc.

În ochii tăi, dacă privesc,
Văd sclipirea lor azurie
Şi înţeleg că nu mai mie
Îmi spun să mă îndrăgostesc.

În ochii tăi, dacă privesc,
Găsesc uşor scânteia vie
A viselor ce vor să ştie
Când pot să le îndeplinesc.

În ochii tăi, dacă privesc,
Văd acolo şi-un pic de teamă
De clipa când vei plăti vamă
Pentru destinul omenesc.

În ochii tăi, dacă privesc,
Ajung în lumea ta ascunsă
Pe care alţii n-o văd, însă,
Eu am puterea s-o zăresc.

În ochii tăi, dacăprivesc,
Pot rămâne o veşnicie
Prins într-a minţii feerie
Prin cerul tău să hoinăresc.

În ochii tăi, dacă privesc,
Mă va topi blânda lumină
Dată de flacăra divină
Celei pe care o iubesc.

În ochii tăi, dacă privesc,
Voi simţi caldă mângâierea
Care îmi va lăsa puterea,
O şoaptă să-ţi mărturisesc.

În ochii tăi, dacă privesc,
M-afund în ei ca-n val de mare,
Mă ard de parcă ar fi soare
Şi tot ei mă tămăduiesc.

În ochii mei, dacă priveşti,
Mă vei găsi numai pe mine,
Şi-ntre privirile senine
Voi şti şi eu că mă iubeşti.

Paşi pe nisipul ud

Trei făcut-am, Doamne, trei,
Şi-a venit un val din spate,
Mi-a şters gândurile toate,
Mi-a lăsat doar glasul ei.

În vis am făcut chiar zece,
Să rămână-ntru vecie
Inima din colivie
Bătând, gong, pe plaja rece.

Primul a fost cel mai greu
Pe nisipul ud, la soare,
Să se vadă-n depărtare;
Primul a fost doar al meu.

Al doilea-a venit firesc,
În virtutea inerţiei,
Ca şi tonul melodiei
Ce-alungă mesaj grotesc.

După-al nouălea iar sare
Peste scoica pusă-n piatră,
Foc ce nu a ars în vatră,
Ci pe fund stâncos de mare.

Al cincilea stă să cadă
Între valurile sparte,
Unde cel ce vise-mparte
Ar dori alt ţărm să vadă.

Al optulea se întinde
Către dunele din zare,
Aducând pe fiecare
Într-un soarece le-aprinde.

Al treilea vrea să se-ntoarcă
Înspreapa ce-l invită
Ca o tainică ispită,
Fără plută, fără barcă.

Al şaptelea vrea alai,
Stârnind pe nisipul fin
Vântul ce aduce lin
Şoapte din galop de cai.

Al şaselea vine-acum,
Întorcând în amintire,
Vagă, rece amăgire,
-Gard ce trece peste drum-.

Doar al patrulea tronează
Peste toate ca un far,
Însă-n al său avatar
Apa-l... imortalizează,
Apa îl...mortalizează.

Constantin Teodor Craifaleanu

Odă

În faţa ta, Femeie, evlavios mă-nclin,
Căci tu eşti chintesenţa misterului divin,
Fiind creeată-anume de Marele-Arhitect
Să răspândeşti iubire şi să primeşti respect.

Cu mintea şi cu mâna tu poţi *orice* să faci ─
Să transformi piatra-n aur sau îngerii în draci,
Din glod, nisip, gunoaie poţi face diamant,
Sau din bărbat nevolnic un strălucit amant.

În ochii tăi văd cerul, plin de luciri fierbinţi,
Dar şi paloarea umbrei tăcutelor dorinţi,
Mai văd câteodată şi urme de dureri
Scăldate-n stropi de lacrimi, ca-n triste primăveri.

Iar zâmbetul tău este mirabil panaceu
Pentru oricare suflet ─ de prinţ ori de plebeu.
Cu sărutarea-ţi dulce tu poţi să mă dobori
Sau să mă urci în ceruri şi să plutesc prin nori...

Şi glasul tău ─ ce-mbină sunetul de cristal
Cu-n cântec de sirenă şi altul sideral,
Îmi mângâie auzul şi-aş sta să-l tot ascult,
Deşi-mi provoacă-n suflet, adeseori, tumult.

Trupul tău ─ o statuie, cu sâni frumoşi, rotunzi ─
Şi-ntreaga frumuseţe ce-n haine o ascunzi
Mă tulbură şi teamă mi-e că mă rătăcesc
Dacă nu-ţi cer iertare pentru cât te doresc.

De-aceea-ţi sărut mâna, fără vreun alt cuvânt,
Dar îţi sărut şi umbra lăsată pe pământ.

Mai stai...

Mai stai, tu dulce clipă!
De ce te tot grăbești?
Hai să mai depănăm vreo amintire,
Rememorând ne-spusele povești
Din cartea ne-citită de Iubire!

Încearcă să te-oprești un pic din mers,
Să te transformi într-o eternitate,
Șezându-mi și în față, și în spate
Concomitent, ca într-un vis pervers...

N-ai obosit atâta alergând?
Nu te-ai mai săturat să tot transpiri?
Oprește-te, măcar, la mine-n gând,
În numele străvechilor iubiri!

Venerabilul domn

Mai tânăr decât mulți din juru-i este,
Impresionând prin tact și bunătate,
Hatman peste cenacluri de poveste
A promovat valoarea în cetate.
Indiferent de vremuri trecătoare,

Gândul l-a dus întruna spre Cultură,
Hotărâtoare-n orice-mprejurare
I-a fost Iubirea – antidot la Ură...
Țara și Neamul le-a avut mereu,
Ereditar, în porii conștiinței.
Soția sa l-a sprijinit la greu,
Chiar și de Sus, din sferele Ființei,
Unde, cândva, și lui zâmbi-va-i Dumnezeu...

Dor de Goga

La noi sunt codri defrișați
Și drumuri desfundate,
La noi sunt certuri între frați
Și-*atâta* nedreptate...

Privighetori în alte țări
Se duc azi să doinească,
La noi rămân, plini de frustrări,
Bătrânii să jelească...

La noi nimic nu mai e sfânt –
Doar banul ne domină...
Uităm c-avem pe-acest pământ
Religia creștină...

Iubirea nu mai are loc,
Căci ura ne-nconjoară,
Prinzându-ne-n perfidul joc
Care-ncet ne omoară...

Însăși Speranța de la noi
Azi pare dusă-n lume,
Iar în noianul de noroi
Mai rezistăm prin glume...

Dacă vă par nerealist,
Să știți, aveți dreptate.
Eu sunt, de fapt, un optimist –
Mai rău e-n realitate!

Reflecții de-o clipă

Nimic nu-i mai frumos în viață
Decât să dăruiești iubire, –
Lucru care nu se învață
Nici pe la școli și nici la piață, –
Îl ai sau nu îl ai în fire.

Dar dacă ura te subjugă
Și sufletul ți-l pângărește,
Iubirea o va lua la fugă
Și n-o s-o-ntoarcă nici o rugă
La cel care n-o dăruiește.

Simona Vasilescu

Misiunea femeii

Din pacea bucuriei a auzit chemarea mărilor
Și a dansat albastră prin faldurile valurilor.

De fiecare dată-n ploaie și munții a simțit tunând
Și-a mângâiat speranța pe umeri noi, vibrând.

A auzit din stele glăscioare de prunci cu bucle aurii,
Care cântau minunea prin versuri străvezii.

A readus chemarea din vântul legănat printre arbuști,
Amplificând o scenă construită doar pentru ochi înguști.

Și-a amintit tandrețea, comoară din timpul nenăscut,
Venind în loc deschis, amar, îngust sau frânt.

Cu dăruire clară, convingerea totală de-a fi în adevăr
I-a-mprospătat iubirea pe buze, sâni, prin păr...

Crescendo, prin trezire, de viziunea ei centrată în furtună
Te-ai alipit și tu, ferice, îndată ce te-a luat de mână.

Schimbarea de frecvență-n străfunduri trezește deseori
Divinități uitate-n adormire în cosmosul din flori.

E echilibru-n vortex, simplu: doar stând pe cer, privind,
Fără să lase timpul cu lacrimi sau reproș prin gând.

Prin duioșia mamei pământ, aliniere pură recunosc
Și văd că-ngrijorarea de orice nebunie, n-are rost!

Prin rezonanța firii, în relaxare, atât cât înțelegi,
Direct, fără ocheade deșarte, mereu, te lasă s-o alegi.

Să o iubești femeie, așa cum astăzi te iubești bărbat!
Prin rădăcini întinse și pomii se îndrăgostesc deodat'!

Ea vindecă trecutul crezând mereu și Duhul Sfânt o știe
Orchestra curajoasă destinde armonia prin sfânta poezie.

Devotament, răbdare, curaj, înțelepciune și binețe,
Le vede și în tine, reverberând unime, frumusețe!

Cu laserul speranței răspândite ce își admiră ținta,
Amplificând candoare luminoasă și-a perpetuat ginta.

Cu vrednicia sorții în natură se simte-mperecheată,
Iubind cu plecăciune împământată, toți oamenii, deodată!

Puternica esență din floarea vieții o duce către soare,
Ca să culeagă din raze bucuria și să simțim dogoare !

Voi, oameni, aspirând divinul permis să înzestrați,
Aveți curaj în jungla planetară, femeia iubitoare să păstrați,

Așa cum ea pe tronuri consumate aduce-alinierea,
Ca lucrătoare-n inimi, iubindu-ți transparentă nemurirea

Primăvara

Voinţa divină a tulpinilor de liliac şi de salcâm
Trăieşte prin muguri toate neamurile din mine,
Esenţa meridianului de patruzeci şi cinci de grade
Pe care l-am ales vis-a-vis de respiraţia din tine...

Valsând dincolo de iluzia fluviului gândirii liniare.
În saltul bucuriei octavelor viorilor,
Toate pălăriile de paie devin umbrela păpădiilor,
În pacea albului mărgăritar ascuns în sânii florilor.

Prin aluat de fragi, iaurt şi inimă crescută-n purpură,
Adulmec larg iubirea, cu primăveri brodată!
O, tu, mireasma nisipurilor prețioase-n ploaie,
Ascultă simfonia din ierburile sunet şi lasă-te curtată!

Când sufletul doreşte să aflu despre tine-n alte vieţi,
În compania lumii, visând asaltul primelor împărăţii,
Voi recunoaşte-n zâmbet
Sinceritatea clipei plăpânde, fără griji,
Desăvârșirea pletelor zburlite
Și ochișorii căprioarelor zglobii!

Oglinzi

Soare-n lună, lună-n soare
Răsărite din ninsoare,
Graţie-n această stare!

Transparenţă lucitoare
După lupte seculare
Plămădite peste mare
Şi văzute-n altă zare.

Soarele în lună, oare,
Se iveşte din strânsoare
Să apară ca licoare?

Altă lună nouă-n soare
Ca oglinda lucitoare,
Noaptea ca îmblânzitoare
Veac de veac nemuritoare!

O vară de nestins

Orientarea clară ordonă într-un spaţiu
Destindere în corpul ales spre desfătare,
Ca laserul din zâmbet, ferice prin petale,
Rezonatoare stare remodelând nesaţiu...

Am ignorat să ducem doar mantia iubirii,
Să recunoaştem toată lumina printre flori,
Dar astăzi scriu pe iris adulmecând culori
Prin paradisul veşnic ce creşte trandafirii!

Mai mult de-atât, voi cere oceanul necuprins,
Taninul revărsat spre inima ce bate,
Şoptindu-ţi : plecăciune alegerii, ce poate
Să strângă toată vara fierbinte...de nestins!

Nicolae Cosmescu

„Noi doi”, pentru noi toți.

Orice lansare de carte a dr. Adrian Mitroi este un moment aparte. Și nu pentru că e președintele L.S.R.-Argeș. Este un eveniment deosebit pentru că autorul este perceput în comunitatea culturală locală drept o valoare incontestabilă. Un spirit liber, care-și exprimă gândurile și preocupările sub forma elevată a poeziei clasice.

Un creator de poezie adevărată, ce pleacă din inimă, care oglindește realitățile lumii, a diverselor moduri de viață. Teme de extremă actualitate.

La chiar prima sa lansare de carte, am intuit că se îndreaptă cu viteza unei rachete spre firmamentul culturii națională. Nu m-am înșelat. Astăzi, dr. Mitroi este deja în constelația literaturii.

Ce a contribuit la reușită? Valoarea, educația, experiența, pasiunea, cultura.

„Noi doi”, căci așa se intitulează volumul ce urmează a fi lansat astăzi la Centrul Cultural Pitești, este un titlu dezarmant de simplu, de scurt, dar extraordinar de semnificativ, de cuprinzător.

Ceea ce m-a frapat din prima clipă a fost coperta. E uluitoare! Coperta este magistrală! M-a lăsat fără glas. Nimic nu m-a impresionat ca aceasta. Cu atât mai mult cu cât și eu fac coperte.

Titlul volumului cu siguranță vă sugerează că e vorba de poezii de dragoste. Iar când vedem numele autorului de parcă ar fi fost scrijelit pe coaja copacului, cum mai vedeai câteodată, ceva de genul „Didina, inimă săgetată, Bebe”, orice îndoială se risipește.

Dar, o vorbă ne îndeamnă să nu judecăm o carte după copertă. Și are dreptate.

„Noi doi” e un volum dedicat iubirii, dar nu numai. *Noi doi* este un dualism ce poate însemna orice. Suntem preveniți că sintagma *noi doi* nu privește exclusiv două persoane. Este mai mult decât exprimarea îngemănării prin iubire, după cum ne pune în gardă poetul. Relațiile interumane, dintre suflete, legătura omului cu viața, sub toate aspectele ei, sunt prezente în versuri de mare sensibilitate. Găsim iubirea, dar și divinul, speranța, dorința, curiozitatea. Orice față de altcineva sau altceva. Toate încadrate într-un dualism de tipul mișcare-viață, sau materie-spirit.

Poeziile din acest volum indică un autor care are o abilitate deosebită pentru a ilustra rapoartele ființelor umane între ele, dar și cu viața, pe care le explică în „Argumentația” cu care își începe volumul, scrisă în maniera *filosofia pentru toți.*

Mai multe despre **„Noi doi”** nu voi mai spune. Este datoria criticilor literari să o facă, și a cititorilor să o descopere. Eu doar vă pot asigura că citind scrierile lui Adrian Mitroi, în niciun caz nu pierdeți timpul. Din contră, vă alegeți cu un incomensurabil câștig pentru spirit. Pentru că, neîndoielnic, avem de-a face cu un mare talent.

Mihail Ghițescu

POPAS ÎN MEMORIE

CAPITOLUL XI

„A vorbi fără să gândești
E același lucru cu a trage fără să țintești”.
CERVANTES

La sosirea în țară, delegatul neamț care ne-a însoțit, s-a comportat foarte atent și responsabil astfel ca toți cei 19 absolvenți să ajungă acasă în condiții optime. Dosarele în care erau consemnate rezultatele celor doi ani de studii în care se consemna promovarea tuturor, cu mențiunea subliniată „Apt” pentru a fi ofițer al Armatei Române, au fost predate conform protocolului Ministerului Apărării.

Ca stat suveran Ministerul apărării nu a acționat automat, ci numai după o cercetare atentă a fiecărui dosar în parte. Această acțiune a avut nevoie de timp astfel că hotărârea finală a fost luată în a doua jumătate a lunii octombrie 1944, când fără excepție toți cei 19 absolenți au fost înaintați la gradul de sublocotenent, și repartizați la diferite unități militare.

La începutul lunii decembrie am primit ordin de plecare pe front.

Pentru a duce la îndeplinire acest ordin mi s-a acordat un concediu de trei zile, timp în care să-mi pot procura cele necesare activității speciale de ofițer combatant. Frontul era o situație deosebită și destul de periculoasă, pe care nu o poți identifica decât în zona de conflict. Eram destul de conștient de riscuri, însă ferm fiind că datoria de oaste trebuie să o duc până la capăt. În cele trei zile de concediu am stat mai mult de vorbă cu tata, veteran din Primul Război Mondial, scăpat prin minune din încleștarea de la Mărășești, astfel că pe front, sfaturile lui mi-au fost utile. Unul din îndemnurile care este valabil și în viața de toate zilele suna astfel: „Dacă mergi ca orbul în oaste și nu gândești înainte de a lua o hotărâre, nimeni nu te va ajuta la nevoie, dacă nu te protejezi singur. Regretele, oricât de puternice ar fi, sunt inutile”.

La încheierea celor trei zile de concediu m-am prezentat la sediul comndamentului Aviației, la Sibiu, unde era stabilit provizoriu pe timpul conflictului spre a se evita bombardamentele inamice. Ajungerea pe front nu era simplă, deoarece armata română depășise granițele țării și opera pe teritoriul Ungariei. Legătura însă cu trupele de pe front era permanentă. Deoarece aprovizionarea cu armamant, muniție și alimente era capitală. Ca urmare, convoaie de autocamioane, la intervale scurte, încărcate cu cele necesare, se deplasau spre teatrul de operațiuni, prilej cu care erau trimiși și oameni pentru completarea efectivelor.

Era într-o joi, dimineața, când se lumina de ziuă, moment în care colegul meu, Ștefan Răileanu, îmi zise:

- Ești gata, Mișa?

- Hai, Mișa, nu te mai mojmondi atâta, ești încă militar și trebuie să te îmbraci în două minute. Camionul încărcat ne așteaptă afară.

- Sunt gata. Nu te mai roțăi la mine.

Am ieșit din camera în care fusesem cazați și ne-am urcat în camionul încărcat cu muniție, efecte militare și alimente, și am plecat spre direcția frontului. Șoferul, un plutonier major, cunoștea drumul și primul lucru pe care l-a spus când ne-a urcat a fost cam ironic:

- Domnilor ofițeri, după figuri văd că sunteți boboci, n-ați mai fost pe front, mă refer la cel de răsărit. Războiul nu este o croazieră. Vă doresc să vă întoarceți teferi și să nu uitați de drumul pe care îl parcurgeți în această dimineață de sfârșit de noiembrie. Eu sunt plutonierul major Gore Simeanu, din Caracal. Drumul acesta spre front îl fac de la începutul campaniei, dar nu sunt singurul. Am avut noroc, și după cum vedeți sunt și întreg. Am pierdut un coleg luna trecută. A fost surprins pe drum de un avion de vânătoare și mitraliat. Camionul a luat foc și a ars.

- Sper să ajungem cu bine la destinație. Ați intuit corect, e primul contact pe care urmează să-l avem cu frontul, și ne bucurăm că v-am întâlnit. Experiența este o garenție că vă veți îndeplini fără eșec misiunea. Viața este o loterie în care poți câștiga, sau și pierde, fără să poți mulțumi sau acuza pe cineva, în caz de eșec. Sau succes.

Datorită caracterului comunicativ al lui Gore, presărat cu poante și mult umor, călătoria spre front într-un fel a fost plăcută, astfel că timpul a trecut fără a-l măsura, astfel că fără să fim întrebați de cineva, unde mergem. Fiind pentru prima dată în această zonă geografică, eram foarte atent la configurația geografică, la așezările omenești care în general exprimă gradul de

civilizație și starea economică a comunităților respective. De fapt, acum eram pe teritoriul Ungariei, parcurs deja de trupele beligerante, rusești și românești.

(va urma)

Al. Florin Țene

Preşedintele Ligii Scriitorilor Români, Membru corespondent al Academiei Româno-Americane

Universul lui Bergson- "maşină de făurit zei"

Întreaga filosofie a lui Henri Bergson încearcă să ofere, peste timp, o replică la concepţiile lui Descartes. Filosoful pune viaţa, în diversitatea ei infinită şi ubicuă, în locul presiunii cogito-ului şi a dictaturii pretenţiei raţiunii de a controla despotic "pasiunile sufletului". Direcţia gândirii lui Bergson urmăreşte, aproape fidel, un crez formulat în ani tinereţii: *"A şti să te bucuri de prezent, să stăvileşti nelinişt ea şi teama, iată adevărata înţelepciune şi scopul ultim al oricărei filosofii"* (Henri Bergson "*Ecrits et paroles,"*Paris, 1957-1959, volum de debut, p.29). Influenţa lui Epicur, pe care îl citise din scoarţă în scoarţă, i-a conturat aceste gânduri. Louis Lavelle în "*La philosophie francaise entre les deux guerres"*, volum apărut la Paris în 1942, scria la pagina 91 că Bergson este "*unul din rarii filosofi pe care gloria i-a vizitat"*, atrăgând cititorii şi auditoriul cu magia verbului sclipitor, obişnuit să ducă din tinereţe frumoasa imagine ţesută de exaltările apologeţilor. Opera sa, multiplu diversificată, totuşi pare unitară şi organizată insistent în preajma idei direcţionare-trăirea subiectivă a duratei. O scrisoare către Harald Hoffding scrisă de Bergson avertiza categoric că miezul operei sale este "*intuiţia duratei"*.

Scrisoare semnalată de exegetul danez Vladimir Jankelevitch în *"Henri Bergson"*,Paris, 1959, p.4, şi orice altă perspectivă închide nesupusului calea spre ea. "*Curentul vieţii*" filosoful încearcă să-l pătrundă, să-l ducă în chinga disciplinată, să-l pună sub direcţionarea înţelegătoare a sufletului. Acest context Bergson îl face pe filosof să semneze pactul cu iraţionalul. Însă părerile comentatorilor săi sunt contrazise de lucrările principale ale lui Bergson care refuză să poarte numitorul comun *favorit-durată,* fiecare aduce o primenire revelatorie de accent.*"Eseu despre datele imediate ale conştiinţei"* (1889), se axează indubitabil asupra libertăţii eului şi al cogitoului, "*Materie şi memoria"* (1896), în care se face referire asupra raportului şi confluenţei dintre spirit şi corp, "*Evoluţia creatoare*"(1907), unde se insistă asupra dinamicii vieţii în univers, iar*"Cele două surse ale moralei şi religiei"(1932)* părăseşte direcţia iniţială şi se îndreaptă spre apologia creştină. Fiecare dintre aceste lucrări orchestrează diferit experienţa eului din gândirea lui Bergson - dar niciodată cu final de imn al bucuriei, în paginile fiecăreia revin insistent sunetele joase ale unui sentiment tragic al timpului, cu accente de doină, ca în cântecele de jale româneşti, sau tânguitoare ca un clopot al destinului, al cărui sunet vibrează altfel pe timp noros. Filosoful spunea în al doilea volum al său *"Ecrits et paroles"* că marii gânditori şi-au pus problema sensului vieţii, dar mai puţini ne-au făcut să înţelegem că purtăm în noi cheia enigmei. Viaţa constituie existenţa privilegiată a universului şi angajamentul cel mai serios, însă dificil, pe care şi-l poate asuma o filosofie să-i explice sensul. Însă, gândind ca Fr. Schlegel, că filosofia se dezinteresează de orice propedeutică, Bergson urmăreşte să capteze ritmul vieţii, să redea plasticitatea ei impunătoare printr-o gândire la fel de maleabilă şi plastică, neobligată de arhetipurile ne fructuase ale metafizicii. Filosofia lui este departe de a concepe viaţa ca o abstracţie, *"ca o simplă rubrică sub care se înscriu toate fiinţele vii",(Euvres,* ediţie apărută la centenar, Paris 1959, p.493), doreşte să-i statuieze vieţii intactă prospeţimea, să plonjeze în abisurile ei insondabile, să se implice în vâltorile fluxului vital şi să urce până la rangul de conştiinţă de sine a acestuia. La început rigoarea ştiinţifică nu prea o găsim în lucrările lui, predomină înclinarea spre poezie, în "*Evoluţia creatoare"*, la pagina 578, filosoful asimilează traiectoria vieţii cu un obuz explodat într-o jerbă de Fărâme sclipitoare, pentru ca la sfârşit să cedeze loc

religiei, în *"Cele două surse ale moralei şi religiei"*, unde îşi face loc providenţa, universul fiind imaginat ca *"o maşină de făurit zei"*. El descoperă că forţa explozivă a vieţii înfrânge rezistenţa materiei brute, pe care o echivalează cu "*inerţie, geometrie, necesitate"* şi deschide drumul pavat cu certitudini al evoluţiei, al dinamicii imprevizibilă şi spontană al "*elanului vital"*, asimilat cu energia ocultă, răspunzătoare de promovarea vieţii de la ameobă la om. El compară, oarecum entuziast, natura, tulburătoare prin imensa inflorescenţă de forme, prin jocul aleatoriu şi arbitrar al forţelor ei, cu "*o mare operă de artă"* şi preia de la romantism motive pentru a o descrie. Cum ar fi *mobilitatea infinită* care desfide legea, *muzicalitatea* care suspendă haosul, *emoţia artistică intensă* care revelează nemărginirea. Conceperea vieţii instinctului şi a dorinţei ca reactive pentru înţelegerea omului, convertirea penumbrelor psihice în echivalent spiritual, "desenarea" cu o fineţe de filigran a stărilor afective, analizarea perseverentă a memoriei, acea *indiscretă fiică a plictiselii*, cum o numea Ungaretti, sunt elemente cu care bergsonismul doreşte să recucerească *ogoarele* pierdute ale perceptului Socratic. Acesta folosit de Bergson devine solidar cu elanul vital şi insurgent faţă de raţiune, fapt ce-l face pe Leon Brunschvicg să spună în "*La vie interieure de l'intuition"* că teoria bergsoniană "*ignoră imperativul moral al lui Socrate"*.

A ne cunoaşte spunea Bergson înseamnă a descifra în efervescenţa adâncurilor aritmiile şi euritmiile elanului vital, a acorda puterile sufletului la tumultul răscolitor prin care viaţa cosmică irumpe iraţional în om. El susţine că elanul vital produce şi indivizi de excepţie-eroii, profeţii, sfinţii-ctitori ai unei ai unei *"morale deschise"*, care îndrumă oamenii către "*societatea deschisă"*, prin care se înţelege *umanitatea.* Sub imboldul lor înmugureşte în om dorinţa de identificare cu principiul iubirii şi creaţiei emanate de divinitate şi să se contopească cu ea. Prins în capcana timpului, în chinga lui haină, omul trece necurmat prin un nesfârşit şir de metamorfoze, devine mereu altul; niciodată fiinţa lui intimă nu se îmbăiază de două ori în valurile aceluiaşi râu sufletesc.

Filosofia lui Bergson nu construieşte o strategie a victoriei omului asupra timpului şi nici nu luminează vocaţia unică a omului de a dura valori nepieritoare, de a căuta, în zborul infinitului minimal (clipa), *„mirabila sămânţă"*, cum spunea Blaga, a eternului înţeles ca *maşină de făurit zei.*

MOULIN ROUGE

(fragment din volumul în curs de elaborare ***Spitalul Polizu***)

Vasile Munteanu

Când nepotul l-a întrebat pe bunic, care venise din America: „Bunicule, cum e America?"

- Eee, dragul meu nepot! America e America, a răspuns bunicul.

Așa și noi, când am venit de la Paris și întrebându-ne prietenii și rudele, le-am răspuns:

„Parisul e Paris." Cu muzeul Luvru, muzeul d'Orsay, muzeul Rodin, muzeul Picasso, Catedrala Notre Dame, Biserica Sacré Coeur, Montmartre, Arcul de Triumf, Turnul Eiffel, Panteonul, stadionul Parc des Princes, cimitirul Saint Denis, opera Garnier, Champs-Elyseé, vestita Moulin Rouge, turiști, aglomerație, cozi la muzee și hoteluri în permanență ocupate.

Paris - Panteonul

Alături de Milano, capitala modei mondiale, zilnic se lansează la Paris modele și prezentări de modă și parfumuri.

America nu a reușit, după atâtea secole, să acapareze piața modei și a parfumurilor, cum există în Franța, pentru că în piața parfumurilor, a hainelor și a genților există foarte multe falsuri care imită originalele.

Ghida ne avertizase că cele mai bune parfumuri originale și la un preț de „low cost" se găsesc la un magazin din spatele Catedralei Notre Dame.

Bineînțeles, după ce ne-am luat câte un parfum fiecare din grup, ghida a primit 2 sticle de parfum gratuit de la vânzătoare, de bucurie că le-a adus acest grup de turiști.

După câteva tururi obositoare, pe jos, prin oraș, am mers să ne cazăm la un hotel cu stele puține în zona Saint Denis.

Ne-am informat imediat că în zonă erau 2 obiective importante: stadionul Parc des Princes și cimitirul Saint Denis unde sunt înmormântați toți regii Franței.

Imediat ce am intrat în hotel ne-a lovit în nas un

miros greu suportabil din cauza lipsei ventilației și, probabil, și a igienei turiștilor.

După ce de la recepție ne-au fost date vreo 3 chei să alegem o cameră, am constatat că erau foarte mici, ca niște cutii de chibrituri, cu preșuri vechi pe jos, rupte, care miroseau puternic a urină.

Ne-am întors la recepție și am spus că nu ne place nicio cameră.

Recepționerul, îmbrăcat în negru, ca un cioclu, cu fața uscățivă, cu ochii adânciți în orbite și așezat în fața unui registru vechi, cu foile întoarse, pe la colțuri ne explică plictisit:

„Monseur, c'est la situation."

Acest hotel înainte fusese cămin de studenți, în special negrii veniți din colonii, care beau, se drogau și urinau pe jos.

Pentru rezolvarea situației nu exista decât o singură soluție: demolarea și reconstrucția pentru că mirosul de uree intrase în pereți de mulți ani de zile.

Până la urmă am acceptat o cameră la etajul I, cu o ușă care nu se închidea, fără cheie și cu două geamuri unsuroase, semideschise prin care muștele intrau să se răcorească după căldura de afară.

Mirosul de urină era și mai puternic, așa că am acceptat, dacă o să fim obosiți, o să lăsăm geamurile deschise și o să adormim, dar cu grija bagajelor ca nu cumva „să facă pași". Mi-am adus aminte de gluma cum un turist care, când a coborât din tren fără ceas la mână și fără valize, a exclamat: ah, am ajuns la Paris unde nu numai cultura, dar și tehnica și-a spus cuvântul! Am ieșit puțin în afara hotelului, observând că peste tot erau afișe cu meciul Franța – Italia, care se desfășura în aceeași zi după-amiază.

Am intrat apoi într-un supermarket unde erau numai produse alimentare, ieftine, de proastă calitate, și textile: haine, accesorii de îmbrăcat la prețuri minime pentru săracii care voiau să supraviețuiască sau să cumpere ceva din Franța.

Cineva ne-a explicat că supermarket-ul acesta este un supermarket de cartier pentru populația pauperă și pentru negri și „auslanderi".

Exact cum sunt la noi ajutoarele sociale pentru ca persoanele să nu fure, să nu plece în transhumanță și să „lucreze" prin Germania, Franța, Italia, Spania, tot așa negrii erau sprijiniți alimentar să nu fure, să nu dea foc la mașini (cum făceau de obicei), să nu tâlhărească prin metrouri.

Am cumpărat 2 sticle de Coca-cola, care se deosebeau ca de la cer la pământ de cele din România, care erau răsuflate, nu aveau gust, nu aveau miros și nu conțineau decât apă, coloranți, E-uri și CO_2.

M-am decis să merg la meciul Franța – Italia și m-am gândit că accentul meu în vorbire să nu fie drept italian și să mai încasez niște „felicitări" dureroase în timpul lui. Așa că am cumpărat cu 20 de euro un tricou cu naționala Franței, cu un număr pe spate și un nume de fotbalist celebru căruia nu-i dau numele, pentru că la sfârșitul carierei s-a dat în spectacol și a scuipat un adversar dându-i și un cap în gură.

În fața mea, la casă, erau un băiețel și o fetiță, mulatri de 7 – 8 ani, care au scos o plasă din plastic cu mărunțiș și a întins-o casierei să-i numere pentru că ei nu știau.

Am așteptat minute bune și ne-am uitat ce cumpăraseră acești copii cu mărunțișul pe care îl aveau, probabil de la cerșit.

O pâine, o pungă de sare, una de zahăr, o sticlă de oțet, 2 pungi de pop-corn – iată ce conțineau cumpărăturile lor.

Casiera de la orice magazin își caracterizează clienții, îi admiră, îi detestă sau îi invidiază după cumpărăturile pe care le fac.

Când am ieșit din supermarket ne îmbia un miros plăcut de porumb copt.

Câțiva *„mexicani"* făcuse rost de un grătar, niște cărbuni și știuleți de porumb pe care îi coceau și-i vindeau trecătorilor.

Nu eram sigur dacă erau compatrioți de-ai mei, dar după culoare și accent am îndrăznit să mă apropi de ei și să-i întreb: „Colega ești de la Vaslui?", la care el îmi răspunde: *„no senior, no sono colega*".

Până la urmă a trebuit să cumpăr 2 porumbi copți: unul pentru mine, unul pentru soție.

Am mers la hotel apoi, m-am îmbrăcat cu tricoul albastru cu naționala Franței, mi-am făcut un calcul că pierd 100-200 de euro mergând la meci la un bilet în plus. Mă și vedeam tras în piept și păcălit de bișnițari.

Aș fi vrut să iau și aparatul de fotografiat, dar „Nikon-ul" meu era prea greu, 1-2 Kg, și nu dădeau voie cu el pe stadion decât dacă eram acreditat sau purtam licență în piept.

Știam explicația din America, atunci când am vrut să intru la meciul România – Columbia, pe stadionul Rose Bowl din Los Angeles, că „tifoșii" puteau produce accidente grave cu astfel de aparate.

Toți colegii mei care aveau aparate mici, de mărimea unui pachet de țigări, au fost primiți, iar eu cu aparatul meu Pentacon, greu, vechi, antic și de demult, am fost trimis să-l las în autocar.

I-am spus soției că plec la meci, am pus-o să deschidă geamurile la cameră să poată respira în voie și m-a atenționat că este o aventură cu mare risc, mai ales că eram străin, singur și totdeauna legile sunt de partea băștinașilor.

Cum stăteam în fața hotelului și mă gândeam că putea fi denumit cu titlul de „Tristețe, suferință și urină", dar avea un singur lucru bun – prețul, se apropie de mine un tânăr negricios care m-a întrebat unde vreau să merg.

Cum socoteala de acasă nu se potrivește niciodată cu cea din târg, îi spun că aș vrea să merg la meci, dar nu știu cum să ajung mai repede.

Mi-a explicat în românește, căci tipul negricios era român, că stadionul este în vecinătate și că pot ajunge pe jos în 15-20 minute.

Am făcut o pauză și mă gândeam cum să ajung, la care el se întoarce repede spre mine și uitându-se în ochii mei, apucându-mă de mână, m-a întrebat:

- De ce nu vrei să mergi la un spectacol de varietăți?

- Ce spectacol? Care varietăți?

- Păi avem 3 variante: Moulin Rouge, Crazy Horse sau Maxim. Noi suntem un grup de 6 și nu ne-am hotărât.

Admirându-mi tricoul, continuă:

- Hotărăşte tu pentru noi!

- Dacă tot nu pot să merg la meciul acesta, foarte important, atunci să mergem la Moulin Rouge.

- Da, dar Moulin Rouge este în capătul celălalt al Parisului și este destul de scump.

- Hai, las-o baltă! Celelalte sunt mai ieftine?

- Deci vrei să mergem neapărat la Moulin Rouge?

- Normal!

- Din câte știam eu, Moara Roșie sau Moulin Rouge mă atrăgea ca un magnet. Era un cabaret modern construit în anul 1889 (la o 100 de ani de la căderea Bastiliei și de la crearea Internaționalei a II–a. Constructorul se numea JOSEPH OLLER care era proprietar și la „Paris Olimpia").

(va urma)

Alexandru Oprea

Eternul feminin

Este scris în cartea sfântă, chiar pe fila cu Geneza
În profetica creere, erau doar Adam şi Eva.
În blestem de ispitire, Eva-n lacrimi şi suspin
Părăseşte Paradisul, căpătând un alt destin.

Fără ea şi azi Pământul ar fi fost un astru gol,
Însă Domnu-n-ţelepciunea-i i-a încredinţat un rol:
Să dea viaţă, seminţie, pe cuprinsul neolin,
Zămislirea, nemurirea prin *Eternul feminin*.

Ea e harul fără seamăn, este sacrul sens al firii,
Zămisleşte fiinţa noastră pe Altarul Omenirii.
A venit precum Mesia din neantul volatil
Să creeze Omenirea, prin *Eternul feminin*.

Cu chip mândru şi angelic, rai ales al închinării,
Ea dă viaţă şi hrăneşte universul desfătării,
Este chiar Esenţa vieţii, e lumină, e destin,
E un vis de nemurire, e *Eternul feminin*.

E splendoarea, strălucirea, este roua dimineţii,
Dă culoare Omenirii prin motivul sfânt al vieţii,
E ingenua zeiţă cu parfum de vers poetic,
Ea susţine Omenirea prin *Eternul autentic*.

În istorie stă scrisă, carte sfântă – Întregirea
A luptat fără-ncetare pân' s-a-nfăptuit Unirea,
Ea, **REGINA** fără seamăn, iubind glia strămoşească
A purtat în lumea-ntreagă sfânta IE românească.

De-avem viaţa fericită tot femeia e-n prim plan,
Ne-a adus longevitatea, nume drag **ANA ASLAN**,
DELAVRANCEA-i simfonia ce cuprinde Universul,
Un roman este femeia, semnat de **MARTHA BIBESCU**.

Şi tot ea, femeia-aleasă, lăsând furca şi fuiorul,
A intrat în lupta oarbă, ca să-şi apere poporul,
Un stindard în fruntea oştii. Blestemat fie războiu'!
Eroina neînfricată – **ECATERINA TEODOROIU**.

Nesecat e femininul, este scut ce ţine garda,
„E o scenă viaţa noastră!", spune **LUCIA BULANDRA**,
Sau **MARIA** lui **ROSETTI**, condeier de nestemate,
Insera în presa vremii visul sfânt de libertate.

Inginer ori la catedră, unde se dechide cartea,
Arhitect ori în instanţă, unde se-mparte dreptatea,
Om de ştiinţă sau pe scenă, după cum e voia sorţii,
E un simbol de-mplinire, e actor pe scena vieţii.

O comoară e femeia, e iubită, soră, mamă,
E cristal de strălucire, este chip de pus în ramă.
Călăuză sfântă-a vieţii, strălucire de rubin
Şi va dăinui cât lumea, Ea-i *Eternul feminin*.

Femeia-i Esența vieții: apă, soare, cer senin,
Goethe-n Faust o numeşte chiar „*Eternul feminin*".
Vis himeric, frumuseţe, forţă cosmică şi karmă,
Univers este **FEMEIA!** De vrea, ţine Globu-n palmă.

Alexandru Boroiu

RĂSPUNSUL

Am întrebat Soarele,
Căci el este marele
Luminător, şi el este
De veghe în sfere celeste.

Întrebat-am şi Luna,
Căci ea este una
Ce vede ascunsul
Şi tot nepătrunsul.

Pe Venus, ce-nvie
În zori şi-n chindie,
Căci ea poate şti
De-i noapte sau zi.

Privit-am la Stele,
Să-mi spună şi ele,
Căci văd necuprinsul
Şi ştiu tot întinsul.

Sau poate că Vântul,
Ce bate Pământul,
Căci simte şi ştie,
Chiar numai de-adie.

Şi fluvial cel mare,
În mers spre vărsare,
Sunt sigur că simte
Deal, vale sau munte.

Ori poate caravane
Care străbat barcane
Aflat-au în pustiu
Ce îmi doresc să ştiu.

Şi iarăşi, mii catarge,
Ce-alunecă-nmări large,
Precisele-au văzut
Tărâm necunoscut.

Sau undeva, departe,
În Viaţă sau în Moarte,
Între Pământ şi Cer
Se ştie-acest mister.

Şi toţi mi-au dat răspuns,
Au zis că e de-ajuns,
Căci restule tăcere,
Himeră şi durere.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Surâs de vis

Îţi dau tot ce vrei,
Cât poţi ca să iei!

Pentru iubire,
Înger de fericire.

Vise promise
Toate sunt atinse.

Mulţumesc, căci înalt trăieşti
Prin tine, viaţa mea, zâmbeşti!

Te aştept în Soare,
Raza mea iubitoare.

Îţi ofer surâsul meu,
Patimă eternă în sufletul tău.

Sublima împlinire
Magica fericire.

Noi înşine

Ne uităm în oglindă,
Suntem tot noi,
Cu toţii suntem o pildă
De iubire, pentru voi,
Căci rămâne ce este bun.
Găseşti un suflet continuu pe drum,
E doar soare peste tot,
Ceru-i liber şi senin

Păsările sunt în buchet
Şi copacii ne vorbesc,
Frunzele se unduiesc
În bătaia vântului,
Adierea gândului,
Ce ne face să zâmbim,
Mulţumim, acum, trăim!

Familia

Azi e ziua cu noroc,
Ca şi fiecare loc,
Toţi aici, căci tu eşti bine
Şi suntem pe lângă tine.

Tatăl nostru care eşti,
Rămâi neam, căci ne iubeşti
Cum ai făcut-o mereu,
Şi ne-ai dat din sacul tău!

Şi hăinuţe, şi mâncare, care mai de care,
Bani de şcoală, rechizite,
Şi de taxe întocmite,
Mulţumim, îţi dăruim acest gest: te preţuim!

Te iubim, să ne trăieşti,
Norocoşi, că ne iubeşti!

Ramona Enache

TE ROG!

Te rog, pune capăt durerii,
Habar nu ai, cum mă arde, în toiul serii...
Și nu numai, chiar și ziua
Își face simțită prezența.
Te rog, fă să înceteze oftatul inimii,
Să nu mai ardă focul lacrimii.
Te rog, în tine stă puterea,
Să nu mai alegi tăcerea...
Dă-i spargerea,
Că habar nu ai cât e de grea.
Te rog, milă să ai,
Claritate inimii să-i dai...
Lumina să-i aduci,
Întunericul din ea să-l arunci.
Te rog, pune capăt torturii,
Vreau din nou, să pot, să zbor, ca fluturii...
Vreau să mă bucur de curcubeu,
Am nevoie de lumină în sufletul meu.
Te rog, scoate-mă, din adâncuri,
Am obosit, să înot, prin ale întunericului râuri...
Te rog, să mă auzi,
Șoaptele, inimii mele, să nu le mai refuzi.

Încetează o dată cu negarea,
Am nevoie de acceptarea
Și recunoașterea…
A tot ce mi-a trăit cu tine inima.
Te rog, mi-ajunge,
Nu mă mai respinge…
Te implor, oprește-te,
Către inima mea întoarce-te!
Și ascultă și privește.
Te rog mai dă-mi o șansă, ultima,
Mai iubește-mi încă o data inima...
Alungă patima și lacrima,
Ce pentru inima mea au însemnat crima!

Pușa Chiriță

Dialog cu mine

O metaforă care ilustrează schimbarea gândirii spune că privești lumea printr-un geam nespălat și vezi lumea și viața ta gri, murdară, greu de înțeles, de aceea spală geamul și vei vedea în toată spledoarea ei lumea ca fiind nouă și colorată. Spală mereu geamul tău pentru a vedea altfel lumea și propria-ți viață și îți vei schimba perspectiva asupra vieții în general. Aceiași oameni, aceleași lucruri, o altă perspectivă, adică vezi altceva și cu totul diferit pentru că gândești într-un mod diferit acum, aici și într-un fel nou. Observă-te și conștientizează, gândește cu propria ta minte și nu din perspectiva tiparelor de gândire ale altora, fii tu însăți, draga mea! Atragi ceea ce ai în mintea și în inima ta! De ce ai vrea să suferi, ținând să ai mereu dreptate?! De ce ai vrea să persiști într-o situație care nu-ți aduce bucurie, doar pentru că ai naivitatea să crezi că trebuie ca toți ceilalți să se schimbe, ori să meargă la psiholog să se caute, doar ca tu să fii fericită?! Schimbă-ți gândirea sau pleacă de acolo!

Gândești și simți conform propriilor programe dobândite ori împrumutate și în care tu crezi, ce aparțin minții tale subconștiente. Îți folosești doar un procent conștientul, fiind rațională, în rest ești pe pilot automat, conform cu ceea ce simți. Intuiția ta inconștientă îți spune ceva, iar tu negi, nu-i dai atenție. Reacționezi la orice stimul exterior, dar nu-ți asculți vocea aceea interioară care nu folosește multe cuvinte.

Dacă ai ști că gândurile tale sunt auzite mai mult decât cuvintele rostite, ai avea mai multă grijă cu privire la ce gândești și ce vorbești.

Ești doar la o alegere distanță de o viață complet diferită.

Ești ceea ce gândești și atragi spre tine ceea ce simți. Acel om care nu-și schimbă gândirea, nu-și poate schimba viața! Omul începe schimbarea, deci, gândirea

când este ori inspirat, ori disperat. Când realizezi cât de puternic este un singur gând pe care îl ai, te vei observa mai mult pentru a te împiedica singură să gândesti negativ.

Ceea ce se află în urma, ori înaintea ta nu înseamnă nimic în comparație cu ceea ce se află în tine, acum, în gândirea ta.

Găsește bucuria și împarte-o cu lumea ta!

Atragi în viața ta exact ceea ce meriți, conform cu ceea ce gândești și simți. Determină cum și ce dorești să simți și transformă-ți impresiile greșite.

Uită de afirmarea de sine, pune preț pe dezvoltarea ta spirituală, pe trezirea conștiinței care ești. Este o cale lungă, dar sigură! O zi cu adevărat sacră este ziua în care ai mai făcut un pas în evoluția spirituală, aceea în care ți-ai trezit conștiința. A gândi cu mintea ta presupune să spui adevărul, să fii autentică și să vrei să te bucuri. Noi nu gândim, ci doar ne conformăm tiparelor de gândire din subconștientul nostru, credințelor dobândite sau moștenite, în rest ne ducem viața pe pilot automat.

Nu poți să mergi înainte, când tu te uiți înapoi! Viața este ca un puzzle, nu încerca să așezi oamenii acolo unde nu se potrivesc.

De ce nu avem $ucce$? Nu știm exact ce vrem și pentru că nu credem că merităm cutare lucru.

Cea mai mare frică din subconștientul oricărui om este aceea de a nu fi înțeles, acceptat, ori iubit. Mai bine să nu fi iubită așa cum ești, decât iubită pentru ceea ce nu ești. Îți poți schimba oricând povestea schimbându-ți atitudinea. Totul în viața ta depinde de bagajul emoțional pe care îl porți din copilărie. Răspunsul tău emoțional are nevoie de eliberare. Avem nevoie să fim mântuiți! Fericit poți fi oriunde, oricând, oricum, dar nu cu oricine. Percepi realitatea prin prisma propriei conștiințe. Fii autentică, arată-te așa cum ești, ce gândești, vorbești și așa cum acționezi. Și cerul și infernul sunt în tine, deopotrivă. Află asta și nu le vei mai căuta în afara ta!

Chonstance

Marin Toma

Om și animal în istorie: dependență și/sau sclavie?

Dincolo de istoria evoluției biologice a animalelor, la fel de interesantă este şi cea culturală, reliefată în continua dezvoltare a formelor de asociere dintre om şi animal. Primele relaţii sunt în strânsă legătură cu vânătoarea şi creşterea animalelor. Cureaua de piele, gardul şi frânghia, sunt doar câteva dintre exemplele imaginarului cultural al interacţiunilor dintre oameni şi animale. În timp, pentru a-şi uşura viaţa, omul chiar a domesticit (considerăm că linia dintre domesticire şi sclavie e adesea una foarte fină) animalele şi multe dintre ele, în procesul social-religios, au devenit animale sacre. Lumea animalelor se identifică în forme literare cu cea umană, atunci când analizăm istoria fabulelor, începând cu Aristofan şi Esop, La Fontaine şi amintindu-i, pentru spaţiul românesc, pe Dimitrie Cantemir, Zilot Românul şi Grigore Alexandrescu.

O altă temă ce poate fi studiată este cea a animalului captiv. Ne putem aminti de luptele de animale în arenă, de spectacolele de circ, de grădinile zoologice, de sacrificiile religioase, cursele cu care, cursele hipice sau cursele cu câini etc. De asemenea, un studiu cultural poate fi construit în jurul animalului participant la luptă, începând cu elefanţiişi caii. De altfel, în plin ev mediu, cavalerismul devine nu doar un stil de viaţă, ci şi o caracteristică socială care cuprinde atât populaţiile de beduini, cât şi grupările de gauchos din lumea hispanică a secolului al XIX-lea. Lumea medievală continuă practica vânătorii, din cauza cerinţelor mari în privinţa aprovizionării cu carne. Practica este ridicată la nivel de artă, atunci când un alt animal, şoimul, este dresat şi pregătit pentru a ajuta omului în demersul său vânătoresc.

La începuturile modernităţii, lumea cunoscută se extinde şi „descoperirile geografice" aduc în atenţia europenilor descrieri de animale exotice, multe aduse pe continent, precum şi numeroase poveşti despre fantasticele animale ascunse în oceanele Pământului. Desele expediţii dincolo de „limitele" europene au generat construirea unor avanposturi pe diferite insule pentru aprovizionarea corăbiilor şi cea mai utilă ocupaţie a fost creşterea animalelor. Aşa au apărut cunoscutele poveşti ale porcilor lui Columb şi iepurilor din Porto-Santo. Aceştia din urmă au populat micuţa insulă şi au destabilizat atât de mult ecosistemul încât au devenit în scurt timp prădătorii şi stăpânii lanţului

trofic local. Puma, lama şi papagalii devin cunoscuţi în Europa, în timp ce „descoperirea” Canadei prezintă curioşilor europeni cerbi, castori, bursuci, precum şi elanul canadian. Lumile neexplorate ale Canadei şi Siberiei au dus la construirea şiapariţia industriei blănurilor. Australia a contribuit la diversitatea speciilor de animale prin canguri şi prin celebrul ornitorinc, animal care nici până astăzi nu a putut fi inclus în vreo categorie. Primelor descrieri ale animalelor Australiei le datorăm schiţe ale unor animale dispărute precum pasărea Moa sau pasărea Drent. Transportul de carne din lumile colonizate şipretenţiile culinare ale elitelor europene cu privire la prospeţimea cărnii au generat apariţia cărnii congelate.

O altă direcţie în care pot fi realizate studii culturale în ceea ce priveşterelaţiile dintre om şi animal este cea a evoluţiei medicinei şi a experimentelor pe animale. Broaştele lui Galvani, vivisecţiile, persecuţiile contra animalelor considerate vinovate pentru transmiterea anumitor boli sau epidemii (ciuma, câinii turbaţi, ţânţarii, muştele, puricii etc.). De asemenea, era contemporană a dus cu ea evoluţia tehnicii, astfel încât într-o epocă a maşinăriilor, trecerea de la calul ca mijloc de transport la automobil, spre exemplu, s-a făcut sub forma calului putere. Animalele sunt reprezentate şi ca prieteni şiapropiaţi ai omului şi în prezent animalele de companie sunt o reală industrie. Nu în ultimul rând, succesele majore ale omenirii au fost realizate cu pioneri din lumea animală. Dacă în 1783, cu un aerostat zburau un cocoş, o oaie şi un răţoi, secole mai târziu, un căţel zbura în spaţiu.

(va urma)

Marius Adrian Ionescu

LUNA

Luna, care ne-a pecetluit
iubirea ca într-o carte,
mi-a şoptit
că a păstrat o rază,
să ghideze drumul meu
de stea…

Aceeaşi lună,
ce ne-a binecuvântat,
mi-a dat de-nţeles
că ora noastră fără timp
n-a fost decât o cursă,
în care doi străini
au căzut şi încă mai cad
mulţi alţi naivi…
ce-şi zic „îndrăgostiţi”.

Tot aceeaşi lună de pe cer
ne minte ca un politruc demagog,
punând aceeaşi placă tocită
că „ne iubeşte”
şi speră să ne găsim fiecare
ce ne trebuie...

Aşa am înţeles
de ce soarele fuge de ea,
ca un actor
dintr-un decor într-altul,
fără să-şi spună replica...

SCRISOARE

Scrie-mi...
aceeaşi scrisoare
pe care o tot aştept
la post-restant
de ultima dată când
ne-am scris şi
s-a lăsat cu
„Return to Sender”
(Cine-i Sender şi unde cântă
nu mă-ntreba; nu ştiu...)

Scrie-mi...

Orice ar fi,
orice cuvânt
zburătăcit prin vânt,
inventează,
improvizează
cu inima şi mintea
caldă şi trează
(orice fel de idee bună
şi constructivă
ar merge...)

Scrie-mi...
Orice ţi-ar dicta
luna plină
de pe lumină
ce-a răsărit
să se ţină scai
după soarele devenit
artist-pe-viteză...

Adresa o ştii:
toate străzile
cu stele electrice,
toate casele
şi blocurile;

poţi să întrebi
şi la informaţii...

P.S.:
M-am mutat pe Lună;
mă recunoşti după fluieratul
de Stea…

AR FI DE AJUNS

Ar fi de ajuns un cântec
care să ne facă să ne apropiem,
să-l cântăm tot mai tare
până trezim lumea
care să cânte cu noi...

Ar fi de ajuns un vers
care să aibă sens
încât să amintim lumii
cine suntem şi ce vrem
în acest spaţiu şi timp...

Ar fi de ajuns un gând bun
ca un vers de cântec,
doar să aibă cine să-l cânte...

Denisa Coroja

Ruine

Două priviri goale
estompate într-o îmbrățișare și mai goală,
străină de tot ceea ce ar trebui să însemne.
Caracterele șterse din secolul trecut
danseaza acum fără să știe pașii,
fără teamă de eșec
căci oricum totu-i defect.

Norii vin,
Norii pleacă...
Privirile nu se-apleacă,
Țintuiesc în continuare,
la fel de goale
aceeași zare.

Prezentism

N-am înțeles
niciodată
cum un vis împlinit
deschide o poartă.
Mulți militează
pentru a scopurilor atingere,
dar când ajung acolo
nu e decât stingere
Călătoria însă,
a fost subapreciată,
ea fiind, culmea,
singura poartă
către un soi de efect,
fie el și defect;
ea ne învață ceva:
trebuie prețuită clipa.
Chiar dacă destinația e departe,
chiar dacă n-o s-avem de ea parte,
drumul în sine e cel mai profund,
ne împinge să conștientizăm mai mult,
să fim prezenți în propria existență
până nu ajunge la scadență.

Marina Pantazi

Îmi iau adio

Îmi iau adio de la voi amurguri însângerate,
De la voi flori prea crunt ofilite
Și de la voi păsări prin grădini uscate rătăcite.
Îmi adio de la voi covoare colorate
De frunze veste da și triste
Udate de ploile albastre.
Și-mi iau adio de la voi, îndrăgostiți plimbându-se agale
Să mergeți pe aceleași cărări și în alte toamne...!

Te caut

Te caut că să mă regăsesc
În fiecare apus și în fiecare răsărit
Privesc în jur fără să clipesc

De teama ca totu s-a sfârșit.
Vreau să ne regăsim în valuri
Cuprinși de nisip și de scoici
Să-mi scrii o scrisoare efemeră
Ce se va șterge cu primul flux.
Vreau să mi șoptești vorbe dulci
Pe care le am auzit de multe ori
Ploaia să cadă cu lacrimi mărunte
Să mă cuprindă încet fiori.
Iar dacă timpul ni prieten
Nimic din jur nu va conta
De mâna ta sufletul meu lipit
Va continua, să viseze
La noi și la valuri de frunze
Și flori de cireș...

Ramona Ungureanu

DE MI-AR RĂMÂNE

De mi-ar rămâne-o zi de viață doar,
Aș înota în râu de lacrimi line,
Și-aș mai privi spre tine iar și iar,
În amintiri ascunse-adânc în mine.

Mi-aș scrie gandurile pe o foaie,
În urmă aș lăsa ceva din mine.
Și aș mai cere de la cer o ploaie,
Să-mi curăț sufletul pătat de tine.

De mi-ar rămâne-o zi de viață doar,
M-aș pune în genunchi în fața Lui.
În lacrimi mulțumindu-i iar și iar,
Că-n lume nu am fost a nimănui.

Aș ridica privirea către El
Și aș striga să-mi ierte din păcate,
C-am încălcat porunci în chip si fel
Și astfel, am trăit zilele toate.

De mi-ar rămîne-o zi de viată doar,
Aș mai cânta o melodie-n șoaptă.
Aș tot cânta-o-n suflet, iar și iar,
Cât vocea dinăuntru o să poată.

M-aș încălzi din nou cu duioșia
Din melodii, din vers și glas nestins.
Mi-aș aminti de toată bucuria,
Ce am simtit-o-n muzică, prin vis.

De mi-ar ramâne-o zi de viață doar,
Aș lua in brațe lumea toată-n gând.
Aș oferi iubirea iar și iar.
În ultim ceas de pe acest pământ.

Apoi, m-aș transforma în amintire,
Zburând spre cer, când timpul meu s-a scurs.
Și-n lumea ce cândva mi-a dat iubire.
Voi auzi in plans "de ce te-ai dus?".

Dragă prietene,

Ioana Smărăndescu

Vânt, întuneric, frig... E tot ce îmi amintesc din clipa în care m-am trezit din ceea ce părea o eternitate. Clipele amorţite treceau cu greu, accentuând agonia singurătăţii. Să fii pierdut în propriile gânduri, în acel labirint creat de tine, la care tu însuţi te-ai condamnat, fără să vrei, este un chin inimaginabil. Eşti înconjurat de pereţi reci ce acoperă cerul, blocându-ţi vederea spre stele, acolo unde ai vrea să ajungi. Unde e ieşirea? te întrebi. Oare, e departe de aici sau e chiar după zidul de piatră din faţa ta? Începi să strigi, să alergi, să te învârţi în cerc, doar-doar vei reuşi să scapi din labirint. Ai da orice la schimb pentru dulcea ta libertate, ai vrea să ieşi şi în loc de monotonul gri al zidurilor terorii să vezi culori vesele, speranţă şi numai bucurie. Câte n-ai da să evadezi… Te entuziasmezi şi ai îndrăzneala să schiţezi un zâmbet. Da, încerci să fii optimist! Trebuie să fie o cale se scăpare. Trebuie! Va veni cineva să te scape. Dar nu vine nimeni… Ai uitat? Eşti în mintea ta. Lumina devine obscură, iar zidurile parcă devin mai mari. Te ghemuieşti într-un colţ, cu genunchii la piept, şi amuţeşti. Privirea ţi se înceţoşează şi lacrimile îţi cad una câte una pe obrajii palizi. Eşti singur. Nu mai spera, deja ai pierdut…

Aşa a arătat şi viaţa mea, până te-am cunoscut pe tine, drag prieten!

Un lung şir de dezamăgiri şi temeri. Aveam impresia că totul merge bine, că mă îndrept în direcţia în care trebuie să merg. Până să apari în viaţa mea, trăiam cu această impresie greşită că totul merge bine. Dar nu era aşa... Trăirile pe care le aveam erau lipsite de profunzime şi nu simţeam nimic cu adevărat. Asemenea unor măşti puse de dragul societăţii, tristeţea şi bucuria se alternau fără încetare, lăsându-mă rece la tot şi la toate. Asta credeam atunci că înseamnă să trăieşti… să joci un teatru ieftin de ochii lumii, să nu deranjezi pe nimeni şi să trăieşti zi după zi în tăcere.

Greşeam atât de amarnic…

Corpul meu era rece, de la insensibilitatea ce mă înconjura. Şi totuşi, aveam impresia că sunt fierbinte ca focul. Asemenea frunzelor toamna, eram într-o continuă cădere în neant. Mă învârteam şi mă învârteam, fără să simt nimic. Eram orbită de monotonie, încât nici nu mi-am dat seama că mergeam spre pieire.

Până când ai apărut tu, drag prieten!

Încă ţin minte zâmbetul tău cald. Mi-am ridicat bărbia, te-am privit şi, ca un gest mecanic, mi-am şters lacrimile. Era ceva la tine care m-a făcut să sper în acea zi. Mi-ai întins mâna ta caldă şi abia atunci am simţit cum inima mea de gheaţă se încălzeşte. Zidurile de piatră au căzut ca vrăjite, devenind nişte ruine. Din ele, ne-am construit mai târziu cel mai frumos palat, în care să ne adăpostim de răutatea lumii. Palatul acesta magic e prietenia noastră.

Tot ce a fost rău a dispărut. În inima mea a înflorit speranţa. Tu ai adus primăvara, cu soarele şi bucuriile ei. Labirintul rece şi ostil s-a transformat în scara noastră spre stele. Şi, ţinându-ne de mână, am urcat treaptă cu treaptă spre infinit. A fost greu uneori. Unii aruncau cuvinte în noi, sperând că o să cădem, alţii ne scuturau scara şi râdeau de ea. Dar nu ne-am uitat niciodată înapoi, ci am continuat să urcăm. Chiar dacă scara noastră era mică şi instabilă, era tot ce aveam şi eram fericiţi. Iar răutăţile acelea stupide n-au contat nici un minut. În timp ce noi atingeam stelele, ei erau tot jos, tot la fel de răi. Şi a venit o zi, când eram atât de sus, încât nici nu îi mai vedeam…

Frica, gândurile că nu suntem destul de buni sau zilele triste au dispărut complet. Uitasem singurătatea, pentru că tu, prieten drag, mi-ai arătat calea cea dreaptă. Tineri şi frumoşi, în sfârşit!

Drumul era liber şi luminos în faţa noastră. Fiecare cu propriile vise şi aşteptări, ne-am întâlnit totuşi la răscrucea destinului. Şi în loc să ne derutăm şi să ne minţim, am ales să ne strângem mâinile şi să mergem pe drumul acesta împreună. Unde duce, nu ştim. Ce pericole ne aşteaptă? Nici atât. Dar cum ne avem unii pe alţii, nimic nu e de netrecut!

Întunericul se terminase de mult, iar soarele ne vestea un nou început…

Mă întreb dacă m-am schimbat peste noapte? Lasă-mă să mă gândesc. Eram, la fel atunci când m-am trezit în această dimineaţă? Dar dacă eu nu sunt la fel cum eram următoarea întrebare este: ”Cine în lumea asta sunt eu?”.

Nu ştiu cum să răspund la această întrebare, cum nu ştiu de ce mă aflu aici şi care e rostul meu în viaţă. Străbătând cu greu drumul vieţii, mi-am dat seama că sunt departe de a afla adevărul, care parcă se ascunde de mine. Dar încep să cred că nici nu mai trebuie să îmi pun aceste întrebări. Cui îi pasă de ce sunt aici sau care a fost planul iniţial pentru mine? La ce ar mai conta? Acum sunt atât de puternică, încât pot să decid singură cine sunt şi ce voi face. Sunt mândră de cine am devenit. A fost un drum greu, cu suişuri şi coborâşuri, în care disperarea a fost, de multe ori, mai puternică decât mine. Însă speranţa şi gândul că totul va fi mai bine, m-au vegheat, aşa cum ai făcut şi tu.

Suntem tineri, dragă prietene, de ce ne-am lua după ei? Lasă-i să creadă ce vor vrea, noi avem drumul nostru şi nimic mai mult.

Dacă vreodată ai să mă pierzi pe drum, nu te îngrijora ! Nu am să te las. Te voi aştepta printre stele, acolo unde trebuie să fim. Uită-te noaptea pe cerul înstelat, când eşti prins în labirint. Încearcă să te urci pe ziduri şi, dacă vezi măcar o rază a lunii, să ştii că stelele sunt pe cer. Acolo te voi aştepta. Mereu.

Dedicat îngerilor mai păzitori, fără de care aş fi
şi acum în întuneric.
Mulţumesc!

Anda Maria Benția

Sunt viața...

„Mă întreb dacă m-am schimbat peste noapte? Lasă-mă să mă gândesc. Eram la fel atunci când m-am trezit în această dimineață?(...) Dar dacă eu nu sunt la fel cum eram, următoarea întrebare este <<Cine în lumea

asta, sunt eu?>>” Am numărat până la trei și am deschis ochii. Încerc să îmi dau seama ce e cu mine. Îmi depărtez pleoapele, pe ale căror epiderme uitasem în dimineața acestei zile amintirea clipei trecute. Pur și simplu am uitat cum să fiu, doar sunt om...

Simt miros înțepător de formol. Disec simțirile din urmă cu câteva ore și pun deoparte organele vitale în vederea unei analize amănunțite. Mă depărtez cu o mișcare fină de locul în care mă trezisem și încerc să pun totul cap la cap. Am gust profund și cuprinzător de anason stelat în gură combinat cu aroma de narcotic a plantelor ce mă înconjurau. Simțeam cum pe artere mi se depuseseră cele din urmă flori de tei. Unde, oare, m-aș putea găsi? Oare sunt o construcție identică sau sun o personalitate complet opusă? Era mai ușor să fi fost un greiere sau o piersică afectată de mană, sau o pereche de papuci, să strivesc pântecele crud al ierbii de mai.

Analizez tot ce mă înconjoară. Nu s-a schimbat nimic. La colț de bloc, același individ taciturn își stinge țigara de asfaltul umed cu lacrimi de luni de vară și simte din plin gustul desuet al unei beri desfăcute prea devreme. Mașinile gonesc cu radioul în surdină spre răsăritul de lună întârziat. Mi se face și mie poftă de pământ parfumat și revăn, dar și de parbrizul pătat de lumina unui bec ce reflectă incandescența. Mă înec cu penele unui porumbel hoinar și iau o gură mare de aer dintr-un trecut pe care îl lăsasem pe peron, sorbind banalul bezmetic însetată de cunoșterea universului în care mă constituiam atunci. Pe măsură ce merg, prunele plesnesc pe asfalt și îmi sărută tălpile rănite în sârmă de rugină. Probabil spiritul concretului se uzurpa și se amesteca în tonuri de roșu burgund cu nemărginita visare.

Am călcat și m-am ars de o frunză ce deplângea ambiguitatea unui întreg divizat și spre deosebire de vechea eu, eram înzestrată cu nemurirea pe care am azvârlit-o cu ură și dispreț peste norii dospiți din geamul glastrei. La ce bun să fiu nemuritoare, când doresc a-mi simți fața arsă de lumina a zece sori albaștri și inima zdrobită în zbucium de valuri?

Cu puterea minții unui copil îmi reconfigurez toate trăirile. Sunt reală? Aceasta sunt cu adevărat eu? De dimineață, de când ai plecat, mă tot caut și am un sentiment profund ce nu mă încape în niciun chip. Pentru un moment, am avut senzația că te-am văzut, că te-am atins și atingerea pielii tale îmi provocase dependență. Da, sunt eu, la fel cum mă trezisem în această dimineață când am crezut că te-am pierdut și mă căutam pe mine. Acum, pe această margine de cumulonimbus, totul îmi este așa limpede. Da, te pierdusem undeva în trecut, iar pe mine odată cu tine. Cine în lumea asta sunt eu? Sunt oricine ai vrut tu să fiu într-o viață anterioară. Sunt iubire, fericire, liniște...

Îmi unesc pleoapele ca-ntr-o coliziune cu mine din trecut. Și acum, mai presus de toate eram viață. Mă duc...

Andreea Alexandra Popa

Curcubeul nopții

E negru tot în jur acum,
E neagră toată lumea,
E ceață neagră, fum și scrum,
Tot neagră pare luna.

E negru cerul fără stele...
Curg negre valuri de pământ,
Iar siluetele-ntre ele
Numără umbre negre-n gând.

Bufnița cântă ascuțit,
Copacii o îngână...
Din codrul negru adormit,
Un lup urlă la lună.

Și barca neagră-n Marea Neagră
Se unduiește liniștit,

Iar farul vechi stricat e parcă,
Și portul pare părăsit...

Este o atmosferă sumbră
Cu ceață neagră, fum și scrum,
Iar lumea trăiește în umbră,
Căci negru-i tot în jur acum.

Gheorghe Mohor

În apărarea unei poete
Onorat public literar,

Rostesc aceste cuvinte în virtutea dreptăţii, a adevărului şi a dreptului la apărare, în cauză aflându-se învinuirea poetei, prozatoarei şi traducătoarei Natalia Negru de moartea scriitorilor Şt. O. Iosif şi Dimitrie Anghel. Licenţiată a Facultăţii de litere şi filozofie a Universităţii Bucureşti (1907), avându-i profesori pe renumiţii: M. Dragomirescu, N. Iorga, Ovid Densuşianu, Pompiliu Eliade, Ion Bianu, Titu Maiorescu, a fost şi membră fondatoare a Societăţii Scriitorilor Români, în anul 1909. Din comitetul de conducere făceau parte: M. Sadoveanu-preşedinte, D. Anghel-vicepreşedinte, Emil Gârleanu-secretar şi bibliotecar, E. Lovinescu şi Cincinat Pavelescu- cenzori. La seminarul de estetică literară condus de către profesorul Mihail Dragomirescu, tânăra studentă prezentase o lucrare despre „Doina" lui Iosif, iar ca răsplată, autorul i-a publicat poezia „Străbunica", în revista „Sămănătorul". *„Când a auzit Steo, ce succes a avut Doina lui la seminar*, avea să-şi amintească scriitoarea peste mulţi ani, *a fluierat toată ziua de bucurie. A căutat să mă cunoască, mi-a mulţumit şi mi-a cerut nişte poezii să mi le publice"*. Aşadar, săgeata lui Cupidon le-au străpuns inimile, iar la nuntă, în vara anului 1904, printre invitaţi se aflau: N. Iorga, M. Sadoveanu, C.Sandu Aldea, Ion Scurtu, I. A. Bassarabescu, Victor Ion Popa, alţi colegi ai breslei scriitoriceşti. În 1905 a venit pe lume fetiţa lor, Corina. Şt. O. Iosif, fire melancolică şi visătoare, a fost şi imprudent, continuând prietenia şi colaborarea literară cu viitorul său trădător, după sosirea din Franţa, unde împreună îşi continuaseră studiile şi tot împreună au scris şi au publicat, între 1907-1910: *Legenda funigeilor* (poem dramatic), *Caleidoscopul lui A. Mirea* (versuri), *Cometa* (comedie versificată în 3 acte), *Carmen Saeculare* (poem istoric), *Cireşul lui Lucullus* (proză). Întâlnirile cu muzele se petreceau în casa tinerei familii, într-o desăvârşită armonie, până când musafirul, pe fondul neînţeţegerilor apărute în viaţa perechii căsătorite, a trecut „la atac" cucerind o cetate fără ca aceasta să depună rezistenţă. Iată ce declara soţia: *„Steo a dezamăgit iluziile mele de la început. Întârzia mereu seara, uneori până dimineaţa. Vestimentar era foarte neglijent. Câştiga modest, sub nevoile noastre cele mai reduse. Eu trebuia să procur câte un ban, de multe ori cerând tatii, ceea ce era teribil de jenant"*, mărturiseşte scriitoarea în volumul autobiogrfic: *Helianta. Două vieţi stinse* (1921). Iminentul divorţ s-a încheiat în iunie 1911, după care, în acelaşi an, amorezii trădători se căsătoresc într-un voiaj pe malurile Senei. Trădarea prietenului şi infidelitatea soţiei din motivele mai sus arătate nu puteau avea decât un desnodământ trist. După un incendiu care-i pârjoleşte locuinţa, Dimitrie Anghel cade în depresie. Este internat la spitalul de boli nervoase condus de către prof. dr. Gh. Marinescu, chinuit şi de remuşcări după moartea de inimă rea a prietenului trădat . Un an mai târziu, în comportamentul lui Anghel apar alte nebunii, despre care poeta avea să-şi amintească: *„Mai multe zile m-a ţinut încuiată în casă, singură, ca într-un turn, sfâşietor despărţită de fetiţa mea, cu ferestrele mascate, cu lumina aprinsă. Simţeam paşii lui Anghel, căci venea din când în când acasă, şi asculta să ştie ce fac, auzeam uşa încuindu-se după el. Eram condamnată la moarte de el, pe care începusem să-l ador..."*

În toamna anului 1914, aflându-se la locuinţa soţiei din Buciumeni-Tecuci, pentru sărbătorira numelui, o cheie căzută din buzunarul lui Anghel a declanşat scandalul fatal. Natalia îşi bănuieşte soţul de infidelitate, iar reproşurile nu mai contenesc. Pentru a opri furia geloasei consoarte, Anghel scoate pistolul, trage un glonţ fără ţintă, glonţul nimereşte în pervazul ferestrei, de aici pe rama metalică a patului, apoi în trupul femeii. Crezând că Natalia moare, pistolarul se împuşcă în piept. Duşi la un spital din Iaşi, sunt operaţi de către fratele scriitorului, dr. Paul Anghel. Rana lui Anghel se infectează, iar poetul moare la 13 noiembrie 1914. Natalia Negru, a trăit încă cinci decenii, până în anul 1962, purtând povara amintirilor legate de moartea fiicei sale, ucisă în bombardamentul german din Primul Război Mondial, dar şi a tragicului sfârşit al celor doi poeţi, pe care i-a iubit cu preţul suferinţei. Faţă de cele relatate, cerem timpului, judecător suprem al valorilor culturii române, reabilitarea imaginii poetei Natalia Negru, precum şi reeditarea operei sale, mai puţin cunoscută iubitorilor de literatură.

IANUARIE - revista *CUVÂNTUL ARGEȘEAN*

LANSĂRILE IERNII

FEBRRUARIE - cartea *NOI DOI* a poetului Adrian Mitroi

Foto - Al. OPREA

Ecou

Dincolo de departe
O voce parcă pierzându-se-n ocean...
Aproapele, omul-timpan, îi soarbe respirația.
În miez de cuvânt-dor.
Suspensie caldă-lacrima lor.

Suflete, meșterul care ți-a furat umbra
A pus-o la temelia zidirii tale,
În inima lui.
Bat împreună pretutindeni
Din dorința știi cui...

Să fie la mii de kilometri de-aproape,
S-a furișat cu așteptarea-ntr-o carte.
Pasul lui între cuvânt și necuvânt
E numai un „T" îndelung,
Ca mirosul de tuberoză,
În care-ți stăruie prezența alb-roză.

George Ene

Poem caligrafiat de Petre Ghilencea

